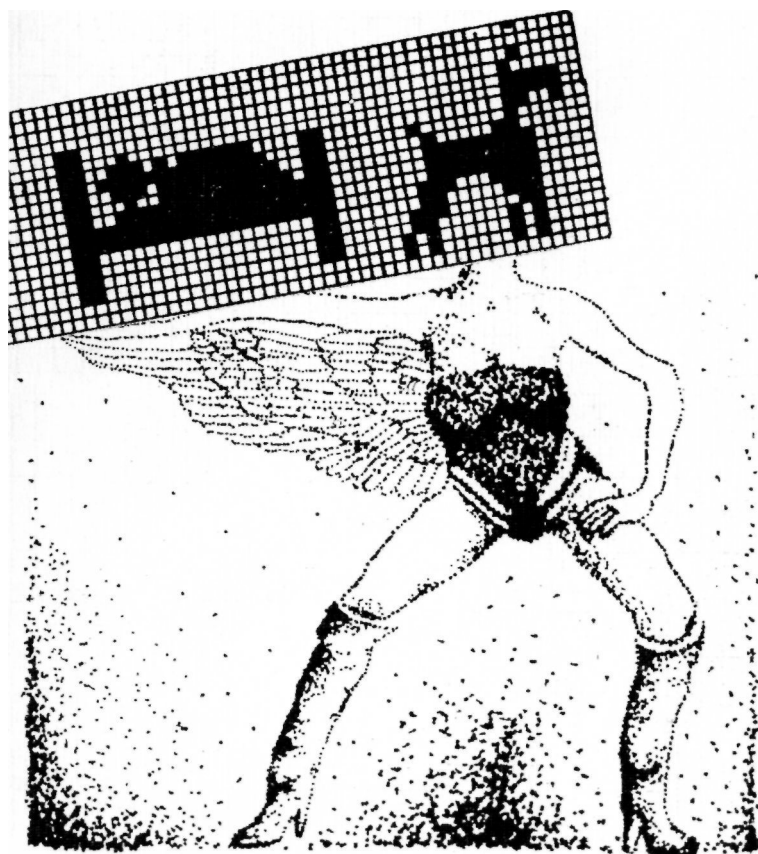

ΝΤΑΡΙΟ ΦΟ

ΟΙ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΙ
ΔΕΝ ΠΑΙΖΟΥΝ
ΦΛΙΠΕΡ

ΟΙ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΙ ΔΕΝ ΠΑΙΖΟΥΝ ΦΛΙΠΕΡ

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Οι αιτίες αυτής της πράξης χρονολογούνται πριν από 15 χρόνια. Είχαμε ακόμη πόλεμο. Ένας γέρος υπάλληλος τον οποίο τον βγάλανε στη σύνταξη πριν τον καιρό του, τρελλάθηκε επειδή έτσι έχασε τον ανώτερο βαθμό που περίμενε χρόνια. Έτσι για να εκδικηθεί έκανε πολλές αλλαγές στα δημοτολόγια.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ήταν υπεύθυνος του τμήματος επί 30 χρόνια. Έτσι με τις αλλαγές και τις παραλλαγές έφερε το χάος στην υπηρεσία.

ΤΡΙΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Στα χαρτιά μετά προέκυψαν τρελλά πράγματα... όπως ότι ένας παππάς είναι παντρεμένος με έναν δασοφύλακα. Για έναν άλλον προέκυπτε ότι πέθανε πριν ακόμη γεννηθεί.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ένας στρατηγός ότι δεν πήγε φαντάρος.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ένας άλλος βγήκε από τον τάφο του μετά 20 χρόνια, πήγε μετανάστης στην Αμερική, άλλαξε φύλο και παντρεύτηκε.

ΤΡΙΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Όλες αυτές οι αλλαγές όμως γίνανε στις καρτέλες των άλλων υπαλλήλων της υπηρεσίας και των κοντινών συγγενών των, επειδή τους θεώρησε υπεύθυνους της απόλυσής του.

ΨΗΛΟΣ: Σύμφωνας σ' όλα αυτά, αλλά εγώ πώς μπαίνω στην ιστορία; Τι του έφταιξα για να με κάνει κυνηγόσκυλο και επιπλέον μπάσταρδο!...

ΝΤΑΡΙΟ ΦΟ

**ΟΙ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΙ
ΔΕΝ ΠΑΙΖΟΥΝ
ΦΛΙΠΕΡ**

*Μετάφραση: Σωτήρης Μαγκριώτης
Επιμέλεια: Βασίλης Τομανάς*

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ — ΚΑΤΣΑΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΤΣΑΝΟΣ
Αριστοτέλους 26 — τηλ. 235.683
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Φωτοστοιχειοθεσία: Α. & Θ. Πετρίδης
Αριστοτέλους 28, τηλ. 261009

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

1. Ψηλός
2. Πρώτος φίλος - υπάλληλος - Μπόγιας - Αστυφύλακας - Ένας στα εγκαίνια.
3. Δεύτερος φίλος - υπάλληλος - Διευθυντής κυνοτροφείου - Δήμαρχος
4. Τρίτος φίλος - σερβιτόρος - Αστυφύλακας - Ταχυδακτυλουργός - Τελετάρχης
5. Ζαχαροπλάστης - Παπάς - Κύριος στις θυρίδες - Επιθεωρητής - Υπουργός
6. Τέταρτος φίλος - υπάλληλος - Φύλακας του κυνοτροφείου - Σταθμάρχης - Ένας στα εγκαίνια
7. Πέμπτος φίλος - Γιατρός - υπάλληλος - Προϊστάμενος τραινού
8. Έκτος φίλος - Υπάλληλος - Αστυφύλακας που βραβεύεται στα εγκαίνια
9. Ξανθιά (Αγγέλα)
10. Πρώτη φίλη - Κυρία στις θυρίδες - Κυρία που μετέχει στα εγκαίνια
11. Δεύτερη φίλη - Δεύτερη κυρία στις θυρίδες - Δεύτερη κυρία που μετέχει στα εγκαίνια
12. Τρίτη φίλη - Τρίτη κυρία που μετέχει στα εγκαίνια.

Οι ηθοποιοί πρέπει να είναι δώδεκα. Καθένας απ' αυτούς εκτός από τον αρχικό ρόλο, θα παίξει και τους άλλους ρόλους που ακολουθούν στη γραμμή.

Με το άνοιγμα της αυλαίας, στην τελείως άδεια σκηνή, εμφανίζονται επτά αγόρια ντυμένα με τα ίδια ρούχα: Μαύρα παντελόνια, στενές τιράντες, λευκά πουκάμισα. Προχωρούν ρυθμικά και τραγουδούν:

Η νύχτα είναι μια μεγάλη ομπρέλα γεμάτη τρύπες, κάποιος μας πέταξε λεμόνια, το φεγγάρι μοιάζει με τον δίσκο του «σπέσιαλ», ενός μεγάλου Φλίπερ φτιαγμένου στα μέτρα του King-Kong.

Αλλά και η πόλη μου μοιάζει με φλίπερ, κάθε κορίτσι μοιάζει με φλίπερ.

Μόλις τη χαϊδέψεις δυνατά κάνει «tilt».

A!! Μην κουνιέσαι, μην τρέμεις.

Μην κάνεις tilt!

Μην κάνεις tilt!

Είναι ο κανόνας όλων των παιχνιδιών.

Είναι ένας κανόνας που τον ξέρουν λίγοι.

Μην κάνεις tilt.

Μην κάνεις tilt.

Είμαστε μια μεγάλη συμμορία από βλάκες.

Κλέβουμε τις γάτες και τους σκύλους από τους καλοστεκούμενους.

Και όταν δούμε ότι υπάρχει χρήμα τους εκβιάζουμε.

Κλέβουμε βαλίτσες και ράδιο από τα πάρκινγκ.

Αλλά και τα αυτοκίνητα είναι φλίπερ.

Μόλις τα ακουμπήσεις δυνατά κάνουν tilt.

Α!, σε παρακαλώ μην το κάνεις.

Μην κάνεις tilt

Μην κάνεις tilt.

Μποκάρισέ το πριν φλιπάρεις

Δεν πρέπει να ηχήσει το αντικλεπτικό

Μην κάνεις tilt.

Μην κάνεις tilt.

Στο τέλος του τραγουδιού ένα από τα αγόρια, ο πιό ψηλός, πέφτει κάτω μένοντας ακίνητος. Δύο τον υποβαστάζουν από τις μασχάλες, και ένας άλλος τον σηκώνει από τα πόδια.

ΨΗΛΟΣ: Ωχ!

ΠΡΩΤΟΣ: Στο διάβολο, είσαι βαρύς!

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Έλα, μην το παρακάνεις μην κάνεις τον πεθαμένο! Πρέπει να δείχνεις ότι αισθάνεσαι άσχημα, και όχι να φαίνεσαι σαν πτώμα. Μείνε άκαμπτος!!

ΨΗΛΟΣ: (Παίρνοντας πόζα) Δηλαδή έτσι;

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Μα τι σ' έπιασε; Μήπως έπαθες συγκοπή;...

Ρούφα την κοιλιά σου! (Τον δίνει ένα χτύπημα στην κοιλιά).

ΨΗΛΟΣ: Ωχ!... Φτάνει πια, δεν σας αντέχω. Κάντε εσείς αυτόν που έπαθε συμφόρηση. Σ' εμένα απ' την αρχή δεν άρεσε αυτός ο ρόλος...

ΠΡΩΤΟΣ: Ακούστε τον... Δεν του άρεσει ο ρόλος... Εμείς κινδυνεύουμε να μπούμε φυλακή γι' αυτόν, μόνο και μόνο για να παντρευτεί, και σ' αυτόν δεν άρεσει ο ρόλος... Είναι το ευχαριστώ του...

ΤΡΙΤΟΣ: Γιατί, περίμενες ευχαριστώ απ' αυτόν; Κόψε φάτσα που θα σου πει ευχαριστώ!

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Είμαστε όλοι ηλίθιοι!!... Πρώτα του βρισκουμε γυναίκα με χρήματα, αγνή, ηθική, του φτιάχνουμε την προίκα, και αυτός μας λέει ότι η συμφόρηση είναι ένας ρόλος που δεν του άρεσει. Σα δεν ντρέπεσαι!...

ΨΗΛΟΣ: (Μυξοκλαιγοντας). Εντάξει θα το κάνω... Ντρέπομαι γι' αυτά που είπα. Είστε τόσο καλοί μαζί μου, πάντα με βοηθάτε και εγώ... Αν με εγκαταλείψετε δεν θα

σας κρατήσω κακία. Αξίζω να με φτύσετε καταπρόσωπο... Φτου!!... (Φτύνει στο πρόσωπο του ενός από τους φίλους). ΠΡΩΤΟΣ: Σιγά με τα φτυσίματα. Φτάνει που δεν βλέπω από μόνος μου. (Καθαρίζει το μάτι του).

Στο βάθος της σκηνής σηκώνεται μια μικρή αυλαία και εμφανίζεται το εσωτερικό ενός ζαχαροπλαστείου.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Άντε λοιπόν!... Μην αρχίζεις τα ίδια. Εμπρός κουνήσου, ανέβα επάνω μου.

ΨΗΛΟΣ: Εντάξει ανεβαίνω... (Πάει πίσω απ' το φίλο του και ανεβαίνει στην πλάτη του).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Σου είπα να ανέβεις στην πλάτη μου.

ΨΗΛΟΣ: Στην πλάτη σου είμαι... Τι φταίω εγώ αν είσαι κοντός.

(Έτσι όπως είναι ανεβασμένος στην πλάτη του φίλου του, μαζί με τους άλλους, μπαίνουν στο ζαχαροπλαστείο. Ο ιδιοκτήτης βλέποντάς τους πηγαίνει προς το μέρος τους)

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Τι σου συνέβη;

ΤΡΙΤΟΣ: Κάνε λίγο χώρο στον πάγκο σε παρακαλώ.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Τι συνέβη; Τον πάτησε αυτοκίνητο;

ΤΡΙΤΟΣ: Μακάρι να τον πατούσε αυτοκίνητο. Κανένα πόδι σπασμένο, που με ένα καλό γυψάρισμα θα γινόταν καλά.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Τότε τι του συνέβη;

ΤΡΙΤΟΣ: Μα δεν βλέπεις!... Πεθαίνει... (ο ψηλός βογγάει).

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Και τον φέρνετε εδώ να πεθάνει; Στο μαγαζί μου; Ανάμεσα στις πάστες;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Και τι θέλατε, να τον αφήναμε να πεθάνει στη μέση του δρόμου; Δεν έχετε καθόλου συνείδηση;

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Φωνάξτε τουλάχιστον ένα γιατρό. Να ο κατάλογος. Καλύτερα όμως να καλέσετε το πρώτων βοηθειών. Τελικά, θα μου πείτε τι έπαθε;

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Πρέπει να έπαθε συμφόρηση.

(Εκείνη τη στιγμή μπαίνουν δυο από τους φίλους. Ο ένας κρατάει βαλιτσάκι γιατρού).

ΠΕΜΠΤΟΣ: Από δω γιατρέ... Κάντε χώρο... Καλά που πήγα και φώναξα το γιατρό.

ΓΙΑΤΡΟΣ: (Στον ψηλό που βογγάει). Πώς αισθάνεσαι;

ΨΗΛΟΣ: Πώς αισθάνομαι; Πού ξέρω πώς αισθάνομαι!... Εσείς μου είπατε μόνο να βογγάω!...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Σκάσε βλάκα...

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Τι έχει γιατρέ;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μου φαίνεται απίθανο που ζει ακόμη!... Δεν έχει καθόλου σφυγμό. (Αναγκάζει τον ψηλό να καθήσει, και βάζει το αυτί του στην πλάτη του). Ανάπνευσε... (Ο ψηλός αναπνέει βαθιά). Πιό βαθιά... βήξε δυνατά... (ο ψηλός υπακούει). Δείξε μου τη γλώσσα. (Ο ψηλός υπακούει. Ο γιατρός του σηκώνει το ένα βλέφαρο). Θα το ορκιζόμουν! Δηλητηρίαση τρίτου βαθμού!...

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Δηλητηρίαση; Καλά μου παιδιά, στοιχηματιζώ ότι πρόκειται για ερωτική απογοήτευση.

ΤΡΙΤΟΣ: Μα τι ερωτική απογοήτευση; Αύριο το πρωί παντρευόταν.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πρέπει να έφαγε κάτι χαλασμένο. Ξέρετε τίποτα εσείς;...

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Δειπνήσαμε όλοι μαζί... Αλλά αυτός δεν άγγιξε τίποτα. Ήταν αναστατωμένος; Γι' αυτόν, ήταν η τελευταία εργένικη νύχτα.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Είστε σίγουροι πως δεν έφαγε τίποτα;

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Τίποτα σας λέω, τίποτα... Α! έφαγε πέντε έξη παστάκια· ποιός ξέρει από πού τα αγόρασε!...

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Πώς!! Ποιός ξέρει από πού; Τώρα τον θυμάμαι... Από εδώ αγόρασε τα παστάκια.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Τότε ο δολοφόνος είστε εσείς!...

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Παιδιά, δεν θέλω αστεία. Ούτε να το σκέφτεστε ότι ήταν τα παστάκια μου. Πράμα φρέσκο... σημερινό... Δεν μου συνέβη στα δέκα χρόνια που τα πουλάω. Και έπειτα αφού τα δοκιμάσατε και εσείς. Να η

απόδειξη ότι δεν ήταν δηλητηριασμένα.

ΠΕΜΠΤΟΣ: Λάθος κύριε Ζαχαροπλάστη. Δεν προλάβαμε να φάμε ούτε ένα.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Αφήστε τις συζητήσεις για αργότερα. Πρέπει να έρθει αμέσως ένα ασθενοφόρο. Με τον κύριο θα ασχοληθεί η αστυνομία.

ΠΡΩΤΟΣ: Να το νούμερο... (Παίρνει ένα ψεύτικο νούμερο). Εμπρός...

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: (Στον γιατρό). Κύριε, πρέπει να έγινε κάποιο λάθος. Αποκλείεται να ήταν τα παστάκια μου.

ΓΙΑΤΡΟΣ: (Ψυχρός). Πιθανότατα. Πάντως γι' αυτό θα αποφασίσει μόνο το υγειονομικό τμήμα της αστυνομίας.

ΠΡΩΤΟΣ: Στο διάβολο... Δεν απαντάει κανείς. Όταν έχεις ανάγκη δεν τους βρίσκεις. Μια ζωή ανοργάνωτοι.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Γιατρέ δεν μπορείτε να του κάνετε τίποτα;... Μια ένεση για να συνέλθει... Δεν μπορώ να τον ακούω να βογγάει έτσι.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Φοβάμαι ότι ούτε με πλύση στομάχου δεν θα την γλυτώσει.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Αφού δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, καλύτερα να τελειώνουμε μια ώρα γρηγορότερα... Ας του δώσουμε να φάει μερικά παστάκια ακόμη (Πιάνει ένα δίσκο).

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μην αστειεύεσαι. Άφησε κάτω αυτές τις βρωμιές.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Ε! όχι και βρωμιές γιατρέ!... Τώρα υπερβάλεις... Θα δεις μετά την εξέταση από το υγειονομικό ότι τα παστάκια μου είναι καθαρά.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Θα σου κλείσουν το μαγαζί, θα σου πάρουν την άδεια και πιθανότατα θα σου ρίξουν και ισόβια αγαπητέ μου δράκουλα. Όλοι ξέρουν πώς φτιάχνετε τις πάστες σας, χρησιμοποιείτε συνθετικές σκόνες.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Και λοιπόν... Αυτές τις χρησιμοποιούν και οι μεγάλες φірμες ακόμη.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Όπως και να έχουν τα πράγματα, σκόνες ή

όχι, το μαγαζί σου θα κλείσει μέχρι να βγει η απόφαση... και γι' αρκετό καιρό μάλιστα. Πρέπει να τηλεφωνήσω αμέσως στην αστυνομία.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Σας παρακαλώ, σταματήστε... Προσπαθείστε να καταλάβετε. Αν μου κλείσουν το μαγαζί για τόσο καιρό, για μένα τελείωσε, δείξτε λίγη κατανόηση. Σας ορκίζομαι ότι δεν είναι δικό μου λάθος, μη με καταστρέψετε.

ΨΗΛΟΣ: Καταστρέψτε τον... ωχ... ωχ... θέλω τη μαμά μου.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μα δεν είναι στο χέρι μου, και στο νοσοκομείο να τον μεταφέρουμε, στο τμήμα δηλητηριάσεων, τα περαιτέρω θα τα κανονίσουν οι γιατροί. Αυτοί θα κάνουν τη μήνυση.

ΠΡΩΤΟΣ: Επιτέλους! Το πρώτων βοηθειών είναι ελεύθερο. Μιλήστε τους εσείς γιατρέ.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Μια στιγμή παιδιά... ακούστε με... Δεν ξέρω αν ο κύριος απ' εδώ είναι τίμιος ή όχι. Έτσι κι αλλιώς τίς σκόνες δεν τις φτιάχνει αυτός αλλά τα μεγάλα εργοστάσια. Αυτούς πρέπει να καταγγείλουμε. Η συνθησιμένη ιστορία του μικρού και μεγάλου ψαριού.

ΤΡΙΤΟΣ: Άφησε την πολιτική κατά μέρος, κι έλα στο ψητό. Τι σκέφτηκες; Μήπως να πετάξουμε το φίλο μας σ' ένα χαντάκι για να σώσουμε αυτόν!...

ΨΗΛΟΣ: Όχι στο χαντάκι... Θέλω τη μαμά μου!...

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Σκάσε, γιατί θα σου δώσω κι άλλο παστάκι... (Στο γιατρό). Άκουσε τη σκέψη μου γιατρέ... Δεν θα μπορούσαμε να τον πάμε σε κάποια ιδιωτική κλινική απ' αυτές που μ' ένα «φακελάκι» σου λύνουν όλα τα προβλήματα;...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Συμφωνώ, αλλά ποιός ξέρει πόσα θα θέλουν. Αυτοί, μόλις χτυπήσεις το κουδούνι θέλουν 50.000 δρχ.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Κάτι μπορώ να συνεισφέρω κι εγώ, για να δω τί ρευστό μου έμεινε. Έχω γύρω στις 80.000 δρχ. αλλά μπορώ να σας δώσω και μια επιταγή.

ΤΡΙΤΟΣ: Όχι επιταγές. Η κλινική δεν τις δέχεται.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Για την ώρα φτάνουν, μετά βλέπουμε... Εμπρός παιδιά μεταφέρετε τον στ' αμάξι μου που βρίσκεται απ' έξω.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω... Εύχομαι να πάνε όλα καλά.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μείνε ήσυχος... ο διευθυντής της κλινικής είναι φίλος μου. Θα πρέπει όμως να πάρω μερικά παστάκια μαζί μου για να τα αναλύσουμε. Αν βρούμε το δηλητήριο θα είναι πιο εύκολο να τον θεραπεύσουμε.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Πάρτε τα όλα... έτσι κι αλλιώς εγώ θα τα πετάξω...

(Όλοι παίρνουν από ένα δίσκο, ένας μάλιστα παίρνει δυο τούρτες). Αφήστε τις τούρτες κάτω.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Δεν ξέρετε τί πράγμα χρειάζεται για την ανάλυση. Γειά...

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: (Μονολογώντας). Τι βραδιά κι η αποψινή Θεέ μου. Την ξέφυγα ωραία. Ξέρεις τί είναι να φας ισόβια... Από δω και πέρα δεν θα χρησιμοποιώ σκόνες. (Μιλώντας έτσι τρώει ένα παστάκι). Ποιός θα το έλεγε ότι είναι δηλητηριώδεις... Δηλητηριώδεις!... Θεέ μου τί έκανα, έφαγα μια πάστα... Γιατρέ περίμενε και μένα... Θεέ μου θα πεθάνω... Περιμένετε...

(Η μικρή αυλαία πέφτει και καλύπτει το ζαχαροπλαστείο. Οι φίλοι εμφανίζονται από τα πλάγια γελώντας).

ΠΡΩΤΟΣ: Την έφαγε πολύ ωραία. Δεν ξαναείδα ποτέ τέτοιο βλάκα.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πρέπει να πω ότι είσασταν περιφημοί. Ακόμη κι εγώ θα έπεφτα.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: Περιμένετε... έρχομαι κι εγώ...

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Δρόμο παιδιά... το κατάλαβε... (βγαίνουν από τη σκηνή τρέχοντας).

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ: (Μπαίνοντας στη σκηνή). Περιμένετε... δεν θέλω να πεθάνω... (βγαίνει από τη σκηνή).

ΠΡΩΤΟΣ: Τι τρέξιμο... Αυτή τη φορά όμως τον κάναμε να μας χάσει... Αλλά ας μην μένουμε εδώ... Πάμε στο Μπαρ, θα είμαστε πιο ήσυχοι.

(Η παρέα προχωράει στη σκηνή. Εν τω μεταξύ στα αριστερά της σκηνής τοποθετείται ένα τραπέζακι και μερικές καρέκλες. Στη μια καρέκλα κάθεται ένας κύριος. Όταν η παρέα πλησιάζει ανάβει ένα φως που φωτίζει το πρόσωπο του κυρίου, ο οποίος μοιάζει πολύ με το Ζαχαροπλάστη).

ΠΡΩΤΟΣ: Νάτος πάλι παιδιά... Δρόμο... (Γυρίζουν όλοι για να φύγουν. Στο μπέρδεμα που γίνεται, μπερδεύεται ο ψηλός και πέφτει κάτω).

ΚΥΡΙΟΣ: Ε! παιδιά τί πάθατε;... Αντώνη, Κάρλο... τρελλαθήκατε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: (Σταματώντας ξαφνικά). Μιχάλη εσύ είσαι; Σε περάσαμε για το ζαχαροπλάστη... Στο διάβολο... τζάμπα φοβηθήκαμε... (Πλησιάζουν κι οι άλλοι). Μιχάλη να σου παρουσιάσω και τους άλλους φίλους μου: ο Πέτρος, ο Μάρκος, ο Λουτσιάνο, ο Τζούλιο.

ΚΥΡΙΟΣ: Πηγαίνετε σε καμιά γιορτή;

ΤΡΙΤΟΣ: Ερχόμαστε από μια γιορτή. Κάναμε πλάκα σ' έναν ζαχαροπλάστη που σου μοιάζει πολύ.

(Εν τω μεταξύ, δύο από τους φίλους πλησιάζουν τον ψηλό που είναι ακόμα ξαπλωμένος μετά το πέσιμο).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Ψηλέ σήκω... πέρασε ο κίνδυνος... Είπαμε ότι είσαι καλός στο να κάνεις τον πεθαμένο αλλά τώρα φτάνει. Δεν είναι ο ζαχαροπλάστης. (Του δίνει ένα μπάτσο). Πρέπει να χτύπησε το κεφάλι καθώς έπεφτε... Αντώνη έλα εδώ μια και κάνεις τόσο καλά το γιατρό.

(Ο ψευτογιατρός πλησιάζει και πιάνει το καρπό και την καρδιά του ψηλού).

ΠΕΜΠΤΟΣ: Μοιάζει αληθινός γιατρός.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν είναι τίποτα... ρίξτε του λίγο νερό στο πρόσωπο.

ΚΥΡΙΟΣ: Ελπίζω να μην έπαθε κανένα εγκεφαλικό επεισόδιο.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: Μείνε ήσυχος... Γιατί για να πάθει κάποιος εγκεφαλικό πρέπει να έχει μυαλό... ενώ αυτός έχει άχυρο...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Είναι τόσο βλάκας, που όποιο αστείο και να του κάνουμε αυτός δεν το καταλαβαίνει.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Την προηγούμενη φορά τον κάναμε να πιστέψει ότι ήταν αόρατος. Πήγε πίσω από μια κοπέλα που περνούσε το δρόμο και της χάιδευε τον κώλο. Το ωραίο είναι ότι και σ' εκείνην άρεσε, δεν άρεσε όμως στον αρραβωνιαστικό της που τη συνόδευε. Τού έδωσε δύο μπουνιές στο πρόσωπο και δεν έβλεπε για δυό βδομάδες. Φτωχέ αόρατε...

ΠΡΩΤΟΣ: Μα το πió ωραίο αστείο του το ετοιμάζουμε τώρα. Θα τον βάλουμε να παντρευτεί μια πουτάνα. Φυσικά δεν είναι πουτάνα σαν τις άλλες στο πεζοδρόμιο αλλά πού και πού το κάνει στο σπίτι της.

ΚΥΡΙΟΣ: Παιδιά δεν πιστεύω να τον κάνετε να την παντρευτεί στα αλήθεια!...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μα τρελλός είσαι; Τότε πού θα ήταν το αστείο;... (Απευθυνόμενος σ' έναν από τους φίλους που πήγε να φέρει νερό για τον ψηλό). Περίμενε... πρώτα να διηγηθώ στο Μιχάλη την ιστορία... μπορεί να μας βοηθήσει κι αυτός. Στην αρχή λοιπόν του κάναμε το κεφάλι καζάνι με το να του λέμε ότι δεν έπρεπε να συνεχίσει έτσι εργένης, ότι έπρεπε να βρει μια σύζυγο κλπ., κλπ. Μετά τον πείσαμε να βάλει μια αγγελία στην εφημερίδα.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Περίμενε... πρέπει να την έχει στην τσέπη του ακόμη... (Ψάχνει τις τσέπες του ψηλού και βγάζει μια εφημερίδα). Ακούστε... «Νέος άνεργος, χωρίς καμία περιουσία, παρουσιαστικό μέσο προς το άσχημο, θέλει να παντρευτεί νέα πλούσια, όμορφη, προτιμούνται οι ξανθές, με δικό της σπίτι και χωρίς κανένα κουσούρι».

ΚΥΡΙΟΣ: Και πήγε αυτός για την αγγελία; Ποιός ξέρει τί φάτσα θα έκανε ο υπάλληλος απ' τα γέλια.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Πού να δεις τη δικιά του φάτσα, όταν πήρε ένα γράμμα που στείλαμε εμείς, κάνοντάς τον να πιστέψει ότι του το έστειλε μια νέα πλούσια Αλβανή.

ΚΥΡΙΟΣ: Και γιατί Αλβανή;

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Γιατί τον κάναμε να πιστέψει ότι, επειδή οι

Αλβανοί είναι χριστιανοί ορθόδοξοι, ο γαμπρός μιας και δεν το επιτρέπει αυτή η θρησκεία, δεν μπορεί να δει το πρόσωπο της νύφης πριν την παντρευτεί. Φαντάσου τι παρωδία γάμου θα γίνει!! Τη νύφη τη βρήκαμε, τα δε λεφτά για να πληρώσουμε αυτή και τις φίλες της τα πήραμε από το ζαχαροπλάστη. Έχουμε ακόμη την τούρτα και τα παστάκια.

ΤΡΙΤΟΣ: Έχουμε κι ένα ράσο. Μας λείπει μόνον ο παπάς.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Κι αυτόν τον έχουμε (Δείχνοντας τον κύριο). Νάτος...

ΚΥΡΙΟΣ: Εγώ; Τρελλοί θα είστε!... Αποκλείεται... Αν αρχίσω να γελάω δε σταματάω με τίποτα.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Κάνε ό,τι καταλαβαίνεις, έτσι και αλλιώς δεν θα καταλάβει τίποτα.

ΤΡΙΤΟΣ: Ησυχία... συνέρχεται... Γρήγορα, παπά, μεταμφιέσου. (Βγάζει κάτω από το σακκάκι ένα καπέλο ορθόδοξου παπά και του το βάζει στο κεφάλι. Ένας άλλος του βάζει το ράσο. Τον ανεβάζουνε πάνω στο τραπεζάκι και τον βάζουν να καθήσει σε μια καρέκλα. Μοιάζει σαν να κάθεται σε θρόνο).

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Άντε ξύπνα... αρκετά κοιμήθηκες υπναρά...

ΨΗΛΟΣ: Πού είμαι... ποιοί είστε... (Βλέποντας τον κύριο). Ο Ζαχαροπλάστης παιδιά... δρόμο...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ηρέμησε. Δεν είναι ο Ζαχαροπλάστης, μπορεί να του μοιάζει αλλά δεν είναι αυτός. Είναι ένας ορθόδοξος παπάς. Τον φέραμε ειδικά για σένα. (Κάνει νόημα στον ψηλό να γονατίσει).

ΠΡΩΤΟΣ: Φίλα του το χέρι, ζώο...

ΨΗΛΟΣ: Χαίρομαι που σας γνωρίζω και σας ευχαριστώ που ήρθατε.

ΚΥΡΙΟΣ: Εντάξει τέκνο μου... σήκω επάνω...

ΠΡΩΤΟΣ: Άκουσες!... άντε σήκω και πιάστον από το μπράτσο.

ΨΗΛΟΣ: Και γιατί από το μπράτσο;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Συνηθίζεται στους ορθόδοξους. Όπως σ'

εμάς ο γαμπρός πιάνει από το μπράτσο τη νύφη, έτσι, στην Αλβανία ο γαμπρός πιάνει το μπράτσο του παπά της νύφης... Άντε κουνήσου! Καλύτερα πάρτον όμως στην πλάτη.

ΨΗΛΟΣ: Τον παπά της νύφης στην πλάτη; Και πού θα τον πάω;

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Μα βλάκα, στο σπίτι της νύφης. Άντε πάμε όλοι μαζί.

ΨΗΛΟΣ: Επιτέλους θα τη δω...

(Βγαίνουν από τη σκηνή τραγουδώντας).

Η νύχτα είναι μια μεγάλη ομπρέλα γεμάτη τρύπες, κάποιος μας πέταξε λεμόνια...

(Σβήνουν τα φώτα. Μόλις βγαίνουν σηκώνεται η μικρή αυλαία).

ξανθιάς. Όλοι χειροκροτούν. Η νύφη χαμογελά ενώ ο ψηλός την κοιτάει άφωνος).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Εσωτερικό του σπιτιού των κοριτσιών. Ο ψεύτικος παπάς δένει τα χέρια του ψηλού και της νύφης, η οποία είναι ντυμένη στα άσπρα και στο κεφάλι της έχει ένα πέπλο που της κρύβει το πρόσωπο. Τα τρία κορίτσια και οι φίλοι κρατούν από ένα κερί στο χέρι και τραγουδούν.

Σφίξε τα χέρια μου
στα χέρια σου
και με μάτια κλειστά πάλι
τα μάτια σου θα δω.

Σε παρακαλώ, πάρε την αγάπη μου, σε παρακαλώ
για ένα χαμόγελο στη δίνω.

Σφίξε τα χέρια μου
στα χέρια σου
και με μάτια κλειστά πάλι
τα μάτια σου θα δω.

ΠΑΠΑΣ: Επαναλαμβάνετε μέσα σας ό,τι θα λέω: Όποια εμφάνιση και αν έχεις, οποιαδήποτε και αν είναι τα προτερήματά σου και τα ελαττώματά σου, για μένα θα είναι τιμή να ζήσω μαζί σου μέχρι το τέλος. Πάντα μαζί, μια που η τύχη τα έφερε έτσι. Από δω και πέρα η σκιά μου θα είναι και δική σου, θα βλέπω το φως στα μάτια σου, θα μιλάω με το στόμα σου. Το αίμα μου θα περάσει από την καρδιά σου γιατί θα είμαστε ένα μέχρι το τέλος. Είστε σύζυγοι τώρα... Συγχαρητήρια... φιληθείτε τώρα...

(Δυο φίλες τους βοηθούν να λυθούν. Μόλις η νύφη βγάζει το πέπλο εμφανίζεται το πρόσωπο μιας πολύ όμορφης

ΨΗΛΟΣ: Ω!!... μαμά μου...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μόνο αυτό λες!... Πώς σου φαίνεται; Πες της τίποτα, είναι γυναίκα σου...

ΨΗΛΟΣ: Ω!!!... μαμά μου...

ΠΑΠΑΣ: Εσένα νύφη πώς σου φαίνεται ο γαμπρός;

ΞΑΝΘΙΑ: Είναι όμορφος... Θεέ μου πόσο ψηλός είναι!...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Τους ενώσαμε πολύ ωραία... Ζήτηω οι νεόνυμφοι... Εμπρός γαμπρέ βάλε μας να πιούμε.

ΨΗΛΟΣ: *(Γεμίζοντας τα ποτήρια)*. Άκουσε Τζούλιο δεν πιστεύω να μου κάνετε πλάκα... Δεν θέλω να μου φύγει τώρα που τη βρήκα... Μα πού είναι η γυναίκα μου;... Θέλω να τη φιλήσω...

ΠΑΠΑΣ: Θα είναι σε κάποιο δωμάτιο με κανένα φίλο σου...

ΨΗΛΟΣ: Σε κάποιο δωμάτιο; Και τί κάνουν στο κρεβάτι μόνοι τους;

ΠΑΠΑΣ: Είναι η συνήθεια. Εδώ σε σας φιλάνε την νύφη ενώ σε μας τους ορθόδοξους πηγαίνουν στο κρεβάτι. Είναι η συνήθεια...

(Από τη δεξιά μεριά του δωματίου ακούγονται θυμωμένες φωνές).

ΞΑΝΘΙΑ: Καταραμμένη... βγάλτο γρήγορα... δεν σου επιτρέπω να μου το καταστρέψεις.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Καλά λοιπόν... Θα το βγάλω... Θεέ μου, τι ύαινα...

(Ένας άλλος φίλος μπαίνει φορώντας ένα φόρεμα των κοριτσιών. Μετά ένας άλλος, κι άλλος ένας. Όλοι μεταμφιεσμένοι σε γυναίκες).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ: *(Απευθυνόμενος στο ψηλό)*. Τι ωραίος νεαρός που είσαι; Κρίμα που είσαι παντρεμένος, αλλιώς.... Θεέ μου τι τρέλλες θα κάναμε.

ΤΡΙΤΟΣ: (Κρατώντας από το μπράτσο τον τέταρτο). Παπά σε παρακαλώ πάντρεψέ μας. Ήθελουμε να τακτοποιήσουμε τις σχέσεις μας. Μέχρι τώρα είμασταν παράνομοι...

ΞΑΝΘΙΑ: (Φωνάζοντας). Όλοι έξω από το σπίτι μου... Άντε γιατί μου τα σπάσατε. Είχαμε συμφωνήσει να μην κάνετε μαλακίες.

ΜΙΑ ΦΙΛΗ: Μα τί κάνανε στο κάτω κάτω; Άστους να διασκεδάσουν... Πώς κάνεις έτσι καλέ για ένα νυχτικό;

ΞΑΝΘΙΑ: Είναι το νυχτικό του γάμου μου, και μ' αυτό θέλω να κοιμηθώ. Αφού δεν συμφωνείτε έξω όλοι... Άντε και γρήγορα.

ΦΙΛΗ: Εντάξει θα φύγουμε!... Εσύ θα χάσεις... Θεέ μου τί νευρασθενική... Πάμε παιδιά στο σπίτι μου. Εκεί μπορείτε να φορέσετε ό,τι φορέματα θέλετε.

ΠΡΩΤΟΣ: (Φιλοσοφώντας). Οι γιορτές που μένουν στη μνήμη μας είναι εκείνες που τελειώνουν άσχημα. Γειά σου αγαπητή μου.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ: Δε φτάνει που μας στοίχισε 80.000 δρχ. αυτό το αστείο. Δεν μπορώ να καταλάβω ποιός δούλεψε ποιόν. Εμείς αυτόν ή αυτός εμάς;

(Βγαίνουν όλοι από τη σκηνή).

ΞΑΝΘΙΑ: Επιτέλους φύγανε. Δεν τους μπορούσα πιά.

ΨΗΛΟΣ: (Ο οποίος κάθεται στο βάθος σε μια καρέκλα). Είναι λίγο πολυλογάδες και δεν σταματούν με τα αστεία, όταν αρχίζουν πάντα έτσι τελειώνει... Στο τέλος κάποιος θυμώνει.

ΞΑΝΘΙΑ: Εσύ τί κάνεις εδώ; Νόμισα ότι έφυγες με τους άλλους!

ΨΗΛΟΣ: Και γιατί να φύγω; Μόλις παντρευτήκαμε και δεν μου πάει να φύγω από την πρώτη νύχτα του γάμου.

ΞΑΝΘΙΑ: (Τρέχοντας, πάει προς το παράθυρο το ανοίγει και φωνάζει στους άλλους που φεύγουν). Ε! παιδιά ξεχάσατε κάτι.

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ: Α! ναι τον ψηλό. Ο Θεός σου τον έδωσε, να τον χαιρεσαι. Καληνύχτα περιστεράκια μου.

ΞΑΝΘΙΑ: Καταραμένοι... Και τί θα του πω εγώ τώρα;... ΨΗΛΟΣ: Πες μου για σένα, από τότε που ήσουν κοριτσάκι. Αν θέλουμε να γνωριστούμε καλύτερα πρέπει να αρχίσουμε απ' την παιδική μας ηλικία. Εγώ παραδείγματος χάρη στα δεκαπέντε μου ήμουν τόσο ψηλός που νόμιζαν ότι είμαι δέκα χρόνια μεγαλύτερος.

ΞΑΝΘΙΑ: Εγώ θυμάμαι σαν κοριτσάκι ήμουν τόσο ανεπτυγμένη που στα δεκαπέντε μου, μου δίναν πέντε.

ΨΗΛΟΣ: Γιατί τόσα λίγα;

ΞΑΝΘΙΑ: Πέντε χιλιάδες μετρητά.

ΨΗΛΟΣ: (Γελάει). Μη μου κάνεις τη σκληρή. Αισθάνθηκα πως έτρεμες όταν είχαμε δεμένα τα χέρια κατά τη διάρκεια της λειτουργίας. Είχες συγκινηθεί και συ λίγο.

ΞΑΝΘΙΑ: Οπωσδήποτε, συγκινήθηκα... Όταν όλοι τραγουδούσαν εκείνες τις μαγικές λέξεις «Η σκιά μου είναι δικιά σου... Το αίμα μου θα περάσει από την καρδιά σου...» Λέξεις που σ' εντυπωσιάζουν... Υπήρχε όμως και το νυφικό... Στοιχηματίζω ότι και ελέφαντας να το φορέσει θα συγκινηθεί. Φυσικά συγκινήθηκα από την τελετή κι όχι από σένα... Εσύ ή κάποιος άλλος το ίδιο θα 'τανε.

ΨΗΛΟΣ: Εγώ ή κάποιος άλλος; Τότε όμως που είπες: «Τί ψηλός που είσαι;» Φάνηκε ότι σου άρεσα. Με ευχαριστεί όπως το λες. Πες το ξανά σε παρακαλώ.

ΞΑΝΘΙΑ: Με δουλεύεις;

ΨΗΛΟΣ: Εγώ; Δεν θα το επέτρεπα ποτέ στον εαυτό μου. Είσαι τόσο όμορφη!... Τόσο ψηλή!...

ΞΑΝΘΙΑ: Κόφτο... Όταν μιλάμε μ' αυτόν τον τρόπο, μου φαίνεται ότι βρίσκομαι στο τρελλάδικο... Μου το είπαν ότι είσαι βλάκας αλλά μέχρι αυτό το σημείο δεν το πίστευα. Μα δεν σου πέρασε καθόλου από το μυαλό ότι αυτοί οι δήθεν φίλοι σου...

ΨΗΛΟΣ: (Διακόπτοντάς την). Δε μου λες σε παρακαλώ, σχετικά μ' αυτήν τη συνήθεια, να πηγαίνουν οι φίλοι με τη νύφη στο κρεβάτι ισχύει σε σας τους ορθόδοξους και την άλλη μέρα; Συγγνώμη δηλαδή αλλά σε μένα δεν αρέσει

αυτή η συνήθεια. Καλύτερα να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα, μπορεί να πεις ότι είμαι μεσογειακός τύπος, οπισθοδρομικός αλλά πώς να το κάνουμε... Δεν μου αρέσει!!!...

ΞΑΝΘΙΑ: Μα τί μαλακίες σου είπανε; Θεέ μου γιατί να πάρω μέρος σ' αυτήν την κωμωδία;... Τελικά με σένα δεν πρέπει να γίνονται αστεία. Είναι βρωμιά, είναι απάτη, γιατί δεν έχει γούστο να χτυπάς κάποιον που χαμογελάει και σου λέει κι ευχαριστώ, να τον φτύνεις και να σε κοιτάει με αθώο ύφος!... Μ' αυτή τη φάτσα!...

ΨΗΛΟΣ: Γιατί τί έχει η φάτσα μου; Είμαι άσχημος;

ΞΑΝΘΙΑ: Δεν έχει σημασία αυτό. Είσαι λίγο βλάκας αλλά η φάτσα σου είναι καθαρή.

ΨΗΛΟΣ: Και η δικιά σου είναι καθαρή.

ΞΑΝΘΙΑ: *(Τον κοιτάει, πάει να του χαμογελάσει αλλά ξανασβοβαρεύεται)*. Λοιπόν θα φύγεις ή όχι;... Άσε με στην ησυχία μου!...

ΨΗΛΟΣ: *(Σηκώνεται)*. Καλά λοιπόν θα φύγω... Αλλά ηρέμησε σε παρακαλώ... Εξ' άλλου δεν συμμετείχες τζάμπα στην κωμωδία. Σε πλήρωσαν καλά νομίζω. Και τώρα έχεις τύψεις συνείδησης, γιατί βρωμάνε τα λεφτά που κέρδισες στην πλάτη ενός φτωχού βλάκα που σε κοιτάει λες και είσαι η Χιονάτη με τους επτά νάνους... Ηρέμησε λοιπόν... Καληνύχτα... *(Κάνει να φύγει)*.

ΞΑΝΘΙΑ: Σταμάτα... Για να σε δω... Μη μου πεις ότι ξαφνικά απέκτησες μυαλό!... Τι είναι αυτά που ακούω!...

ΨΗΛΟΣ: *(Ξαναγυρίζει, ακουμπάει στην καρέκλα και την κοιτάει αφηρημένα, μελαγχολικά)*. Μείνε ήσυχη, το μυαλό δεν μου έλειψε ποτέ. Πάντα ήξερα πότε με δουλεύανε... Τις περισσότερες φορές τους πρότρεπα εγώ... Είναι παιδιά χωρίς φαντασία και αν δεν τους σκουντήξεις λίγο δεν θα κάνουν τίποτα.

ΞΑΝΘΙΑ: Τι είναι αυτά που ακούω!... Όχι μόνο ξέρει ότι τον κοροϊδεύουν αλλά τους βοηθάει κιόλας. Καλά, θέλω να ξέρω τί ευχαρίστηση βρίσκεις;

ΨΗΛΟΣ: *(Βγάζει από τη τσέπη ένα τσιγάρο)*. Καμία

ευχαρίστηση, αλλά απλούστατα το να με κοροϊδεύουν και να παίζουν μαζί μου είναι το επάγγελμά μου. Έχεις υπόψη σου τους γελωτοποιούς που κάνουν αστεία στους βασιλιάδες; Κι εγώ το ίδιο είμαι. Με μόνη διαφορά ότι μιας και δεν υπάρχουν πιά βασιλιάδες κάνω αστεία στους φίλους του καφενείου. Είμαι ο Ριγολέτος των φτωχών. Αλλά το πιο σπουδαίο είναι ότι κερδίζω κανονικό μισθό.

ΞΑΝΘΙΑ: Σου δίνουν μισθό;

ΨΗΛΟΣ: Πάντως κερδίζω περισσότερα από ότι αν έκανα τον υπάλληλο και δουλεύω λιγότερο. Κοιτάξέ με: Ό,τι φοράω μου το δώσανε αυτοί, κοιμάμαι στα σπίτια τους, μια στον ένα μια στον άλλο, μου πληρώνουν το φαγητό, τα τσιγάρα, τα ποτά μου και αν καμιά φορά τους ζητήσω κανένα δάνειο μου το δίνουν αμέσως... Σ' ένα βλάκα δεν αρνείσαι ποτέ ένα δάνειο...

ΞΑΝΘΙΑ: Μα τί άντρας είσαι; Δεν σε αηδιάζει ο τρόπος που βγάζεις τα λεφτά σου;

ΨΗΛΟΣ: *(Προκλητικά)*. Γιατί, εσένα δεν σε αηδιάζει ο τρόπος που βγάζεις τα λεφτά σου;... Σου ζητώ συγγνώμη... Μου ξέφυγε.

ΞΑΝΘΙΑ: Μη ζητάς συγγνώμη, το άξιζα, ειδικά εγώ που βγάζω χρήματα πουλώντας το κορμί μου... Αλλά ο τρόπος που βγάζεις τα λεφτά σου, μου φάνηκε γελοίος.

ΨΗΛΟΣ: Είναι το ίδιο πράγμα. Εξαρτάται πώς το ξεκινάς... Μια σαν εσένα δεν αποφασίζει από τη μια μέρα στην άλλη να γίνει πουτάνα. Ή γεννιέσαι ή φτιάχνεσαι σιγά σιγά. Εγώ γεννήθηκα. Άρχισε ο πατέρας μου, που για να κάνει τον έξυπνο επειδή το επώνυμό μας ήταν «καιρός» όταν βαφτίστηκα μου έβαλε τρία ονόματα: Εάστερος, Συννεφιασμένος, Μπουρινιασμένος. «Έτσι μπορείς να διαλέγεις όνομα ανάλογα με τις καιρικές συνθήκες», μου είπε.

ΞΑΝΘΙΑ: Τι τρελλός μπαμπάς!...

ΨΗΛΟΣ: Ναι, τί τρελλός... Μα σκέψου πώς με φωνάζαν συνέχεια στο σχολείο οι συμμαθητές, αλλά και οι μεγάλοι στο δρόμο: πώς είσαι;... Τι καιρό κάνει σήμε-

ρα;... Κι αυτό για χρόνια.

ΞΑΝΘΙΑ: Πρέπει να ήταν εφιάλτης.

ΨΗΛΟΣ: Και βέβαια ήταν. Ακόμη και στον πόλεμο την έπαθα... Κάποιος πληγώνεται σε όλα τα μέρη, στο χέρι, στο πόδι και ίσως στο κεφάλι... Εμένα όμως με πληγώσανε στον κώλο. Μια σφαίρα μου αφαίρεσε το ιερό οστό... Μπαμ κι έξω...

ΞΑΝΘΙΑ: *(Γελώντας)*. Μα πώς μπόρεσαν και σε κτύπησαν εκεί;...

ΨΗΛΟΣ: Βλέπεις... Γελάς ακόμη και συ... Μέχρι που σου 'ρθε λόξυγκας από το πολύ γέλιο. Ήταν γραφτό βλέπεις να με κτυπήσουν εκεί. Τώρα με κάνουν ανάπηρο δεύτερης κατηγορίας και έτσι έχασα όχι μόνο τη σύνταξη αλλά κι ένα σωρό προνόμια και διευκολύνσεις που έχουν οι ανάπηροι πολέμου. Άκου τι μου συνέβη μια μέρα. Καθώς καθόμουν στο λεωφορείο έρχεται κάποιος και μου λέει να του παραχωρήσω τη θέση μου επειδή ήταν ανάπηρος πολέμου. Τον κοιτάζω και του λέω «είμαι κι εγώ ανάπηρος πολέμου». «Πού» με ρωτάει!... Στο ιερό οστό του απαντώ. Δεν πρόλαβα να τελειώσω και μ' άρπαξε από τα πέτα του σακκακιού μου ουρλιάζοντας «Δεν έχω τίποτα εναντίον των πούστηδων αλλά γίνομαι θηρίο όταν το διαλαλούνε»... Λίγο ακόμη και θα με πέταγαν με τις κλωτσιές από το λεωφορείο...

Μετά εκπλήσσεσαι γιατί κάνω τον Ριγολέτο.

Αλλά τώρα πες μου, εσύ πώς μπλέχτηκες σ' αυτό το κύκλωμα της πουτανιάς;

ΞΑΝΘΙΑ: Όταν άρχισα ήμουν άβγαλη. Η αμάθεια είναι το χειρότερο κακό που υπάρχει. Ο πατέρας μου έλεγε πάντα ότι αν ένας άντρας ή μια γυναίκα έχει την αρρώστεια της αμάθειας, θα γίνει σίγουρα σαν τα φυτά χωρίς φύλλα, ένα παλούκι. Εγώ επιπλέον βγήκα στραβό παλούκι.

ΨΗΛΟΣ: Ακόμη μπορείς να φανείς χρήσιμη σαν στραβό παλούκι, αν βρεις άλλο ένα στραβό παλούκι. Αν δεθείτε μαζί, θα σταθείτε γερά στα πόδια σας.

ΞΑΝΘΙΑ: Είναι υπονοούμενο αυτό που λες; Μήπως μιλάς για μας τους δυο;

ΨΗΛΟΣ: Ας κάνουμε ότι δεν ξέρουμε τίποτα ο ένας για τον άλλο.... Πες μου θα ήθελες να μείνουμε μαζί;...

ΞΑΝΘΙΑ: Να μείνουμε μαζί ναι, αλλά πώς; Μόνο γι' αυτή τη νύχτα ή όσο τραβήξει!... Γιατί αν είναι μόνο γι' αυτή τη νύχτα θα σου ζητήσω τα χρήματα της ταρίφας μου.

(Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα).

ΦΙΛΟΣ: *(Απ' έξω)*. Είσαι μέσα;

ΞΑΝΘΙΑ: Φύγε γιατί έχω δουλειά.

ΦΙΛΟΣ: Άσε με να μπω, σου έφερα το φόρεμά σου.

ΞΑΝΘΙΑ: Εντάξει μπες... Δος μου το... Καλά πώς το καταντήσατε έτσι!...

ΦΙΛΟΣ: *(Βλέποντας τον ψηλό)*. Είναι ακόμη εδώ αυτός; Περίμενε μισό λεπτό να τον διώξω. *(Πλησιάζει τον ψηλό)*. Συγγνώμη ψηλέ θα σε πείραζε να πας στην μαμά σου..., έχω να συζητήσω ένα σοβαρό θέμα με την κυρία σου.

(Ο ψηλός δεν κουνιέται. Το κορίτσι πετάει το φόρεμα με δύναμη στο πάτωμα).

ΞΑΝΘΙΑ: Αν κάποιος θα πάει στη μαμά του, αυτός θα είσαι εσύ και όχι ο ψηλός.

ΦΙΛΟΣ: *(Μπλοκάρει το κορίτσι που έρχεται καταπάνω του με απειλητικές διαθέσεις)*. Δεν κατάλαβες... Δεν ήρθα για την πλάκα μου... Θα σε πληρώσω και μάλιστα προκαταβολικά... Άντε κι απόψε αισθάνομαι ρομαντικός.

ΞΑΝΘΙΑ: *(Κοιτάζει τον ψηλό)*. Πέταξε τον εσύ έξω, κι εγώ πάω να τακτοποιήσω τα πράγματα. Άντε δείξε μου αν σ' ενδιαφέρει πραγματικά το στραβό παλούκι. *(Βγαίνει έξω από τη σκηνή)*.

(Ο φίλος στο βάθος βγάζει το σακκάκι του).

ΦΙΛΟΣ: Λοιπόν άκουσε και βάλλτο καλά στην κεφαλα σου...

ΨΗΛΟΣ: Εντάξει... κατάλαβα, φεύγω.

ΦΙΛΟΣ: (Έκπληκτος). Φεύγεις; Όχι!... όχι!...
 ΨΗΛΟΣ: Τότε μένω αφού το θέλεις.
 ΦΙΛΟΣ: Όχι, ήθελα να πω ναι.
 ΨΗΛΟΣ: Ναι ή όχι. Πάντως όπως και να έχει θα μου δανείσεις 200 δρχ.;
 ΦΙΛΟΣ: 200 δρχ.; Γιατί πού θα πας;
 ΨΗΛΟΣ: Στο τμήμα φυσικά για να κάνω τη μήνυση του συμβάντος: απάτη και κλοπή σε βάρος του ζαχαροπλάστη... Υπόθεση συνειδησης... Όσο το σκέφτομαι τόσο πιο πολύ θέλω να πάω... Ξέρεις τώρα που παντρεύτηκα αποφάσισα ν' αλλάξω ζωή.
 ΦΙΛΟΣ: Καλά τρελλάθηκες; Θέλεις να μας βάλεις όλους φυλακή... Θα σε πνίξω αν κάνεις τίποτα βλάκα. Και να σκεφτεί κανείς ότι το κάναμε για σένα.
 ΨΗΛΟΣ: Μόνο για μένα; Και αυτά τα λεφτά που κρατάς για ποιόν είναι;
 ΦΙΛΟΣ: Αυτά είναι για την ενόχληση. Πρέπει κι εμείς να ζήσουμε.
 ΨΗΛΟΣ: Οπωσδήποτε πρέπει να ζήσετε κι εσείς. Τώρα που το σκέφτομαι ίσως θα ήταν λάθος μου να κάνω τη μήνυση... Γιατί μπορεί να με βάλουν και μένα μέσα.
 ΦΙΛΟΣ: (Ηρεμώντας). Εσύ μάλλον θα φας περισσότερους μήνες από μας.
 ΨΗΛΟΣ: Όχι πιο πολλούς από σας. Εγώ είμαι ηλίθιος... Το ξέρουν όλοι ότι είμαι χαζός... Μπορώ να πω ότι με αναγκάσατε... ότι πραγματικά αισθανόμουν άσχημα. Αφού μπορείτε να πείσετε κάποιον ότι είναι αδρατος και ότι είναι σύζυγος μιας πουτάνας, μπορείτε να του κάνετε ο,τιδήποτε. Τώρα που το καλοσκέφτομαι νομίζω ότι θα φάτε και μερικούς μήνες παραπάνω επειδή εκμεταλλεύσασταν ένα χαζό.
 ΦΙΛΟΣ: Μα, εσύ μιλάς ή κάποιος σπουδαγμένος αδερφός σου, που τον κρατούσες στη ναφθαλίνη; Έκανες λοιπόν το χαζό για να σε πληρώνουμε... Για δεσ ένα πούστη...
 ΨΗΛΟΣ: Είδες τί επιφυλάσσει η ζωή!... Ενώ πιστεύεις σε κάτι, ξαφνικά όλα αλλάζουν... Αυτά τα χρήματα παρα-

δείγματος χάρη (δείχνει τα χρήματα που προεξέχουν από την τσέπη του φίλου του) νομίζεις ότι είναι δικά σου; (Αρπάζοντάς τα ξαφνικά) τώρα είναι δικά μου.
 ΦΙΛΟΣ: Δώσε μου τα χρήματα γιατί θα σου σπάσω το κεφάλι.
 ΨΗΛΟΣ: Κάτι άλλο που ξέχασα να σου πω... Το δεξί μου είναι φανταστικό... (Πραγματικά τον αρχίζει στις κλωτσιές και στις μπάτσες). Δρόμο!... Δρόμο!...
 ΦΙΛΟΣ: Θα μας το πληρώσεις ακριβά ψηλέ. Περιμένε να το μάθουν κι οι άλλοι και τότε τα ξαναλέμε.
 (Ξαναμπάνει η Ξανθιά).
 ΞΑΝΘΙΑ: Είχε δικιο... Δεν θα σου το συγχωρήσουν ποτέ...
 ΨΗΛΟΣ: Τώρα που το σκέφτομαι ίσως έκανα λάθος που θα αναγκαζόμουν να φύγω με άδεια χέρια
 ΞΑΝΘΙΑ: Και πού θα πας;
 ΨΗΛΟΣ: Χρήματα για να κοιμηθώ έχω... Μου φτάνουν και για το εισιτήριο μέχρι τη Ρώμη. Θα πάω μέχρι εκεί, ίσως και μπορέσω να πάρω τη σύνταξη μου σαν ανάπηρος πολέμου. Λοιπόν γειά σου και χάρηκα για τη γνωριμία. (Της απλώνει το χέρι).
 ΞΑΝΘΙΑ: (Του πιάνει το χέρι). Γειά σου!
 ΨΗΛΟΣ: Αλήθεια ποιό είναι το όνομά σου;
 ΞΑΝΘΙΑ: Αγγέλα... Στην πραγματικότητα το όνομά μου είναι Αγγελική, αλλά με το επάγγελμα που κάνω χτυπάει λίγο άσχημα γι' αυτό το άλλαξα. Από την άλλη μεριά όταν οι δικοί μου με βάφτισαν και μου δώσανε το όνομα Αγγελική πού να το φανταζότανε πώς θα καταντήσω!...
 ΨΗΛΟΣ: Μ' αρέσει περισσότερο το Αγγέλα... Λοιπόν γειά σου, στο επανιδείν.
 ΞΑΝΘΙΑ: Γειά σου και πρόσεχε τις σκάλες καθώς θα κατεβαίνεις. Δεν έχει φως. Άντε γειά.

(Φεύγει ο ψηλός από τη σκηνή. Αμέσως ακούγεται ο θόρυβος κάποιου που πέφτει από τις σκάλες. Η Ξανθιά ανήσυχη φωνάζει).

Χτύπησες!

ΨΗΛΟΣ: Ευτυχώς όχι.

ΞΑΝΘΙΑ: Αλήθεια πώς θέλεις να σε φωνάζω; Ποιό προτιμάς;

ΨΗΛΟΣ: Φώναζέ με Ξάστερο... Απόψε είμαι χαρούμενος που ο πατέρας μου μου έδωσε αυτό το όνομα.

ΞΑΝΘΙΑ: Γειά σου και πάλι Ξάστερε.

ΨΗΛΟΣ: Γειά σου Αγγέλα.

ΞΑΝΘΙΑ: *(Παίρνει ένα ραδιοφωνάκι, το ανοίγει και το κρεμάει στο λαιμό ενός ανδρείκελου που βρίσκεται στη μέση του δωματίου, ακούγεται το τραγούδι, «Σφίξε δυνατά το χέρι μου». Σιγοτραγουδάει ενώ ξεντύνεται αργά αργά. Βρίσκει ένα σακκάκι πάνω στην καρέκλα και αφηρημένα το φοράει στο ανδρείκελο. Το σηκώνει στον αέρα και το σφίγγει στην αγκαλιά της. Τότε μόνο αντιλαμβάνεται ότι το σακκάκι είναι του ψηλού).*

Μα είναι του ψηλού!... Στο διάβολο τον έκανα και βγήκε με το πουκάμισο... Τουλάχιστο να γύριζε για να το πάρει... Και μόλις θα μπει, θα του πω: «Αγαπητέ ψηλέ αν θέλεις να πάρεις το σακκάκι σου πρέπει να πάρεις και μένα».

(Μιμούμενη τη φωνή του ψηλού). «Μα αφού μου είπες να φύγω»... Τώρα όμως λέω να μείνεις, το ξανασκέφτηκα, θα μου άρεσε ένα στραβό παλούκι σαν κι εσένα...

(Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα). Γύρισες να πάρεις το σακκάκι σου;

(Πριν ανοίξει η πόρτα όμως αντιλαμβάνεται, ότι είναι ξεντυμένη και πάει πίσω από ένα παραβάν, για να ντυθεί). Τώρα μπορείς να μπεις αλλά περίμενε ώσπου να ντυθώ. *(Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ο φίλος που ήταν προηγουμένως).* Το ξέρω ότι είναι γελοίο να κρύβομαι από σένα αλλά να, σε ντρέπομαι.

ΦΙΛΟΣ: *(Νομίζοντας ότι τα λέει γι' αυτόν).* Τα παραλές!!...

ΞΑΝΘΙΑ: *(Πάντα πίσω από το παραβάν).* Μη λες τίποτα... Θέλω να σου πω κάτι και αν με διακόψεις δεν θα μπορέσω να συνεχίσω. Έχω πάθει πλάκα μαζί σου, το κατάλαβα

μόλις έφυγες, φαντάσου ότι μόλις είδα το σακκάκι σου είπα ότι μόλις έρθεις να το πάρεις, θα σ' ακολουθήσω... Επιτέλους το είπα... Δεν μιλάς;... Το ήξερα ότι θα έμενες άγαλμα... Αλλά και για μένα ήταν δύσκολο, τώρα όμως ξαλάφρωσα. *(Βγαίνοντας από το παραβάν).* Νάμαι, όλη δική σου. *(Μόλις όμως βλέπει ότι δεν είναι ο ψηλός μένει σαν άγαλμα).*

ΦΙΛΟΣ: Και νόμιζα ο βλάκας ότι σου είμαι αντιπαθής... Κοίτα πώς κάνουμε λάθη μερικές φορές. Πάμε στο δωμάτιο και θα δεις ότι δεν έκανες λάθος. *(Η Ξανθιά δεν κουνιέται).* Τι έπαθες; Μήπως μόλις με είδες έπαθες πλάκα και αγαλμάτωσης; Ξύπνα, να πάμε στο δωμάτιο...

ΞΑΝΘΙΑ: *(Του δίνει ένα μπάτσο).* Έξω γρήγορα μπάσταρδε...

ΦΙΛΟΣ: *(Τρομοκρατημένος).* Καλά θα φύγω... ηρέμησε... ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΚΦΩΝΗΤΗ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ:... Στην υπόλοιπη χώρα καιρός καθαρός και ξάστερος. Μεταδώσαμε το δελτίο καιρού.

(Η κοπέλα ξεσπάει σ' ένα απελπισμένο κλάμα πετώντας το ραδιοφωνάκι στο πάτωμα).

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ρώμη, Υπουργείο.

Μπαίνουν πέντε υπάλληλοι: Μαύρα παντελόνια, μαύρα γιλέκα. Φορούν περούκες που τους κάνουν φαλακρούς. Από το λαιμό σαν μετάλλιο έχουν κρεμασμένη μια σφραγίδα. Προχωρούν στη σκηνή στρατιωτικά και τραγουδούν. Για να δοξάσουν τον Χέωπα φτιάξανε μια πυραμίδα για το Λεωνίδα ένα βωμό και για τον Καίσαρα μια αψίδα. Για να θυμούνται ένα ναύτη δώσανε τ' όνομά του στην Αμερική.

Με το όνομα ενός γιατρού βάφτισαν ένα μικρόβιο και στο τέλος οι γιατροί για να αποκτήσουν φήμη βάφτισαν όλα τα όργανά μας. Αλλά ποιός ήταν ο γραφειοκράτης που ανακάλυψε τις αιτήσεις; το χαρτόσημα, τα πρακτικά για διεκπεραίωση; τα πρωτόκολλα, τις υπογραφές; Τα διάφορα πιστοποιητικά και τις εκατοντάδες σφραγίδες; Γι' αυτόν καμία αναμνηστική πλάκα κι ίσως στον τάφο του γράφει, ανώνυμος. Αδέλφια των γραφείων, σηκώστε το κεφάλι ψηλά από τα χαρτόσημα και τραγουδήστε επικά, κλείστε τις θυρίδες κι ευλογείστε τον Κύριο που τα δημιούργησε όλα επειδή μας αγαπούσε: Τις στρόγγυλες σφραγίδες, τη χαρτοσημασμένη αίτηση, τα χαρτόσημα των 10 δρχ., την υπεύθυνη δήλωση, τον κλητήρα και τα καλάθια των αχρήστων. Οι πέντε υπάλληλοι πηγαίνουν πίσω από τις θυρίδες

τους. Όλες οι θυρίδες που κατά τη διάρκεια του τραγουδιού ήταν σηκωμένες τώρα κλείνουν εκτός από μια. Μπαίνει μια γυναίκα που αμέσως πλησιάζει την ανοιχτή θυρίδα για να διεκπεραιώσει τα χαρτιά της. Μπαίνει από πίσω της κι ο ψηλός. Κρατάει μια πολύ βαριά βαλίτσα και ένα πακέτο. Κάνει ουρά πίσω από τη γυναίκα. Όταν έρχεται η σειρά του κλείνει η θυρίδα και αμέσως ανοίγει μια άλλη. Ο ψηλός κουρασμένος από τη βαλίτσα και το πακέτο και επί πλέον έκπληκτος από την ομοιότητα της γυναίκας με μια φίλη της Αγγέλας αργεί να φθάσει στην άλλη θυρίδα και έτσι κάνει ουρά πίσω από έναν κύριο που μπήκε εκείνη τη στιγμή.

ΨΗΛΟΣ: Συγνώμη κύριε... Ήταν η σειρά μου... Πώς το καταλαβαίνεις; Μήπως πρέπει να είμαστε πρωταθλητές στο τρέξιμο για να προλάβουμε;

ΚΥΡΙΟΣ: Πάντως εγώ δεν έτρεξα για να σου φάω τη σειρά...

ΨΗΛΟΣ: (Αντιλαμβάνεται την ομοιότητα του κυρίου με έναν από τους φίλους του). Παπά!... Τι θέλεις στη Ρώμη;..

ΚΥΡΙΟΣ: Πώς είπατε;

ΨΗΛΟΣ: Άσε τα αστεία, γιατί αν και άφησες μουστάκι σ' αναγνώρισα.

ΚΥΡΙΟΣ: Εσύ κόψε τα αστεία, γιατί δεν έχω ούτε χρόνο ούτε όρεξη.

ΨΗΛΟΣ: Συγνώμη αλλά σας πέρασα για κάποιον φίλο μου που δεν έχει μουστάκι... Πάντως εσύ το μουστάκι σου κράτα το... Συγνώμη, και φίλοι όπως πριν...

ΚΥΡΙΟΣ: Να λείπουν τα αστεία με το μουστάκι μου... Έλα πάρε και τη σειρά σου... Να ευχαριστείς το Θεό που βιάζομαι αλλιώς θα σου 'λεγα...

ΨΗΛΟΣ: Μα γιατί θυμώνετε... Ευτυχώς ακόμη δεν μας απαγόρευσαν να μιλάμε για τα μουστάκια, ίσως επειδή δεν έχουν οι παπάδες μας. (Εκείνη τη στιγμή η θυρίδα του ψηλού κλείνει. Μετά από μια στιγμή αμηχανίας πάει πίσω απ' τον κύριο που τον κοιτάει άγρια στην άλλη θυρίδα. Εκείνη τη στιγμή μπαίνει μια άλλη γυναίκα και στέκεται στην ουρά πίσω από τους δυο. Η κυρία μοιάζει με τη δεύτερη φίλη της

Αγγέλας. Ο ψηλός την κοιτάει επίμονα και της λέει).

Ξέρετε ότι είστε φτυστή με μια φίλη της φίλης μου που κάνει την ...

ΚΥΡΙΑ: Πώς είπατε;

ΨΗΛΟΣ: Που κάνει την ... Συγγνώμη σας πήρα για μια συγγενή μου που είναι στον Ερυθρό Σταυρό της Ελβετίας.

(Εκείνη τη στιγμή ανοίγει μια άλλη θυρίδα. Η κυρία φεύγει από την ουρά και πάει εκεί με τη βαλίτσα που κουβαλούσε. Στέκεται λίγο αναποφάσιστη και κάνει να φύγει. Μόλις τη βλέπει να φεύγει ο ψηλός καταλαμβάνει τη θέση της. Η κυρία σαν κάτι να ξέχασε γυρίζει και κάθεται δίπλα στον ψηλό).

ΚΥΡΙΑ: Με συγχωρείτε... το ξέχασα... Θα μπορούσατε να μου κάνετε ένα κατάλογο των χαρτιών που πρέπει να ζητήσω από το Δήμο; (Ο Ψηλός βλέποντας τον κύριο να φεύγει από τη διπλανή θυρίδα πάει προς τα εκεί. Στη βιασύνη του όμως παίρνει τη βαλίτσα της κυρίας).

Νεαρέ... 'Ασε τα αστεία! 'Ασε κάτω τη βαλίτσα μου. Πρώτα μας λές ότι μοιάζω σε μια συγγενή σου και τώρα μας παίρνεις τη βαλίτσα...

ΨΗΛΟΣ: Συγγνώμη... 'Ηταν λάθος μου... Στο κάτω κάτω απ' ό,τι βλέπω οι βαλίτσες μας μοιάζουν. Αυτό έλειπε τώρα να μας πεις ότι κάνω το ληστή βαλιτσών. (Γυρίζοντας προς τη θυρίδα). Ακούστε τι θέλω... (Εκείνη τη στιγμή κλείνει με δύναμη η θυρίδα. Νευριασμένος ο ψηλός δίνει μια κλωτσιά στη βαλίτσα της κυρίας).

ΚΥΡΙΑ: Μα τι κάνεις; Τρελλάθηκες;

ΨΗΛΟΣ: Συγγνώμη, νόμισα ότι ήταν η δικιά μου....

ΚΥΡΙΑ: Να ευχαριστείς το Θεό που δεν είμαι άνδρας αλλιώς θα σου έδειχνα...

ΨΗΛΟΣ: Εντάξει τον ευχαριστώ... (Καθαρίζει τη βαλίτσα στο μέρος που την κλώτσησε, μετά πηγαίνει προς την ανοιχτή θυρίδα η οποία κλείνει μόλις φθάνει. Φωνάζοντας). Τι θα γίνει τέλος πάντων μ' αυτό το ανοιγοκλείσιμο;

(Από τα νεύρα του είναι έτοιμος να ξανακλωτσήσει τη

βαλίτσα της κυρίας· όταν βλέπει να μπαίνει ένας σερβιτόρος μ' ένα δίσκο γεμάτο καφέδες και ποτήρια, σταματάει απότομα. Ο σερβιτόρος μοιάζει σ' έναν από τους φίλους). Τζούλιο!...

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ: Το όνομά μου είναι Σέργιος και όχι Τζούλιο... Πάντως αν θέλεις τίποτα να πιεις πρέπει να έρθεις στο καφενείο. Εδώ εξυπηρετώ, μόνο τους υπαλλήλους.

(Χτυπάει μ' ένα κουταλάκι ένα φλυτζανάκι του καφέ. Αμέσως λες και το χτύπημα ήταν μαγικό ανοίγει η πρώτη θυρίδα βγαίνει ένα χέρι, παίρνει τον καφέ και αμέσως ξανακλείνει πριν ο ψηλός προλάβει να ρωτήσει).

ΨΗΛΟΣ: Συγγνώμη θα ήθελα να σας ρωτήσω... (Εν τω μεταξύ ο σερβιτόρος πάει στην άλλη θυρίδα. Χτύπημα στο φλυτζανάκι, γρήγορο άνοιγμα και κλείσιμο της θυρίδας. Ο ψηλός αποφασίζει να το παίξει διαφορετικά. Αφήνει την τρίτη θυρίδα και πάει στην τέταρτη, περιμένοντας με το χαρτί στο χέρι. Χτύπημα στο φλυτζανάκι και η θυρίδα ανοίγει, αλλά εκείνη που είναι στην πλάτη του, η νούμερο πέντε. Πριν προλάβει να γυρίσει όμως ο υπάλληλος από μέσα έχει πάρει τον καφέ κι έχει κλείσει γρήγορα). Καλά αυτός δεν θα πάρει καφέ; (Δείχνει τη θυρίδα νούμερο 4 και πάει προς το σερβιτόρο).

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ: 'Οχι! αυτός παίρνει πάντα τσάι με λεμόνι (παίρνει από το δίσκο ένα μεγάλο φλυτζάνι και πριν προλάβει ο ψηλός, ο υπάλληλος πίσω από τη θυρίδα 4 το παίρνει και ξανακλείνει).

ΨΗΛΟΣ: Φτάνει πιά!... 'Εφυγα απ' την πόλη μου για να μη με κοροϊδεύουν οι φίλοι μου, έρχομαι εδώ, βρίσκω τους σωσίες τους που με κοροϊδεύουν χειρότερα! (Δίνει μια δυνατή κλωτσιά στη βαλίτσα του από την τσαντίλα του. Βγάζει μια δυνατή φωνή από τον πόνο και αρχίζει να χοροπηδάει. Εν τω μεταξύ ο σερβιτόρος παίρνει τα φλυτζάνια του καφέ από τις θυρίδες οι οποίες αμέσως ξανακλείνουν).

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ: (Διπλωμένος από τα γέλια). Μπράβο!! Δεν ξαναείδα τέτοιο σουτ ούτε στα γήπεδα. (Κάνει να γυρίσει

να φύγει αλλά σκοντάφτει πάνω στον κύριο που ήταν εκεί προηγουμένως. Μερικά φλυτζανάκια πέφτουν και σπάζουν. Οι θυρίδες ανοίγουν, οι υπάλληλοι βγάζουν τα κεφάλια τους γελώντας. Αμέσως τα ξαναβάζουν μέσα και τις ξανακλείνουν. Ο σερβιτόρος βοηθούμενος από τον κύριο μαζεύει τα σπασμένα. Μετά με την πετσέτα του προσπαθεί να καθαρίσει το σακκάκι του κυρίου που λερώθηκε).

Συγγνώμη δεν σας είδα.

ΚΥΡΙΟΣ: Δεν πειράζει. Ό,τι έγινε έγινε. (Γυρίζει για να φύγει, αλλά ο ψηλός του βάζει ανάμεσα στα πόδια του τη βαλίτσα. Ο σερβιτόρος πέφτει μαζί με το δίσκο. Όλα σπάζουν. Ο κύριος τρέχει να τον βοηθήσει αλλά ο ψηλός του πετάει στα πόδια το πακέτο που κρατάει. Άλλο φοβερό πέσιμο. Οι θυρίδες ανοίγουν κι οι υπάλληλοι βγάζουν τα κεφάλια τους για να δουν τι έγινε. Ο ψηλός λες και τους περίμενε κατεβάζει μια μια τις θυρίδες και τους αιχμαλωτίζει τα κεφάλια. Μετά δίνει μια γερή κλωτσιά στο σερβιτόρο που σηκώθηκε και τον πετάει έξω από το δωμάτιο. Ο Κύριος φοβούμενος την κλωτσιά βγαίνει έξω τρέχοντας. Όλοι οι υπάλληλοι φωνάζουν βοήθεια).

ΨΗΛΟΣ: Φτάνει!... Ησυχία... Σκασμός... (Κλείνει την πόρτα του δωματίου και κλειδώνει). Επιτέλους... Και τώρα κύριοι που έχω την τιμή και την ευχαρίστηση να με προσέχετε, ακούστε με... Ήρθα για μια υπόθεση πολύ σοβαρή: τη σύνταξή μου. Τα έχω όλα μαζί μου. (Ανοίγει τη βαλίτσα και βγάζει ένα χοντρό πακέτο με ντοκουμέντα. Παίρνει με τη σειρά τις θυρίδες κι αφήνει μπροστά σε κάθε υπάλληλο από ένα χαρτί).

Πιστοποιητικό γεννήσεως... πιστοποιητικό κατοικίας... απορίας... πιστοποιητικό μόνιμου απόλυσης από τη δουλειά... πιστοποιητικό μόνιμης αναπηρίας... Χαρτιά που δεν καταλαβαίνω τη σημασία τους. Εγώ πάντως έκανα το καθήκον μου, τα έφερα, τώρα κάντε κι εσείς το δικό σας: Θεωρήστε, υπογράψτε, σφραγίστε, βάλτε όλα τα χαρτόσημα, όλες τις σφραγίδες που νομίζετε αναγκαίες. Πάντως εγώ από εδώ θα φύγω μόνο όταν

ετοιμάσετε όλα τα χαρτιά για να πάρω τη σύνταξή μου. Δεν έχω καιρό για χάσιμο... Και για να το καταλάβετε καλύτερα σας έχω ένα δωράκι που το έφερα από την Αμερική... Παρακαλώ κοιτάξτε: μοντέλο '38 (βγάζει από τη βαλίτσα μια χειροβομβίδα που την ακουμπάει στο τραπέζακι του κλητήρα). Ορκίζομαι ότι θα τη βάλω κάτω απ' τη μύτη σας να σκάσει αν κάνετε τους έξυπνους. Λοιπόν αρχίζουμε: Στρόγγυλες σφραγίδες!! (Δυο υπάλληλοι σφραγίζουν). Τετράγωνες σφραγίδες!! (Σφραγίζουν οι υπόλοιποι). Τώρα όλες τις υπόλοιπες!! (Με ένα φανταστικό ρυθμό αρχίζουν να σφραγίζουν όλοι μαζί)... Επιτέλους τελειώσαμε. Λείπει μόνο το χαρτί του δημοτολογίου που οπωσδήποτε θα βρίσκεται στα αριθμημένα ράφια των γραφείων σας. (Πράγματι ο ένας τοίχος είναι γεμάτος συρτάρια. Ο ψηλός βγάζει το συρτάρι με το γράμμα Κ που τον ενδιαφέρει. Ακουμπάει το συρτάρι μπροστά στα μούτρα του πρώτου υπαλλήλου). Εμπρός βρες την καρτέλα μου στο όνομα: Καιρός Ξάστερος, Συννεφιασμένος, Μπουρινιασμένος. Όποιος γελάσει θα του δώσω να φάει τη μπόμπα. (Ο υπάλληλος με τα δόντια βγάζει μια καρτέλα και του την δίνει). Μπράβο!! Είναι η δικιά μου!... (Διαβάζει). Καιρός Ξάστερος, γεννηθείς εν... σημεία αναγνώρισης... ράτσα: κυνηγικό σκυλί!... επάγγελμα: κυνηγός πουλιών. Ουρά κοντή, πλατιά αυτιά, κοντά πόδια, οπωσδήποτε μπάσταρδο. (Γελάει). Δηλαδή είμαι μπάσταρδος; (Οι υπάλληλοι γελούν. Ο ψηλός αρπάζει τη χειροβομβίδα και βγάζει την ασφάλεια. Οι υπάλληλοι σταματούν να γελούν). Εμπρός πέστε μου!... Ποιανού ιδέα ήταν αυτό το βρωμερό αστείο!... Σας είχα προειδοποιήσει να μην κάνετε τους έξυπνους. Δεν επιτρέπω σε κανένα να με δολοφονεί, ακόμη και στους φίλους μου που με πληρώνανε. Θα μου το πληρώσετε. Εμπρός γελάστε για τελευταία φορά. Εμπρός κύριοι!...

(Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα).

ΦΩΝΗ: Ανοίξτε!... Τί συμβαίνει;... Ανοίξτε!...

(Σκοτάδι στη σκηνή. Μόλις σβήνουν τα φώτα ακούγεται

ΝΤΑΡΙΟ ΦΟ

θόρυβος από σπάσιμο πόρτας).

ΦΩΝΕΣ: Σταματήστε τον...

Προσοχή κρατάει βόμβα...

Τον έπιασες;... Κράτα τον γερά.

ΨΗΛΟΣ: Σημαδέψτε καλά κύριοι και θα κερδίσετε παράσημο. (Μοιάζει τρελλός έτσι όπως γελάει).

(Ανάβουν τα φώτα. Βλέπουμε τον ψηλό με χειροπέδες σε μια καρέκλα. Μπροστά του καθισμένος σε καρέκλα ένας επιθεωρητής της αστυνομίας. Όρθιος, στέκεται δίπλα τους, ένας αστυφύλακας).

ΨΗΛΟΣ: (Απευθυνόμενος στον επιθεωρητή που του φαίνεται γνωστός). Συγνώμη μήπως στο Μιλάνο έχετε δίδυμο αδελφό που κάνει μια το ζαχαροπλάστη και μια τον παπά;

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Τον παπά;...

ΨΗΛΟΣ: Ναι τον ορθόδοξο παπά... Αλλά στα ψέμματα... πάντως είναι αυτός που με πάντρεψε... Μοιάζετε όμως και με το ζαχαροπλάστη: Αφού μόλις σας είδα είπα: Αυτός μοιάζει με το ζαχαροπλάστη.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Σε παρακαλώ σταμάτα το δούλεμα... Το κόλπο να κάνεις τον τρελλό είναι παλιό όσο οι λάσπες και δεν πιάνει. Λοιπόν πες μου το όνομά σου!

ΨΗΛΟΣ: Το δικό σου ποιό είναι;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: Θα σταματήσεις να κάνεις το βλάκα ναι ή όχι!!! Απάντησε αμέσως σ' αυτό που σε ρωτάει ο κύριος επιθεωρητής.

ΨΗΛΟΣ: Έπρεπε να μου το πείτε ότι είναι επιθεωρητής. Και έλεγα ότι είναι αδύνατο ένας ζαχαροπλάστης και ένας παπάς να μου περάσουν χειροπέδες... Κύριε επιθεωρητά μου είσαι συμπαθής...

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: (Τον δίνει μια σφαλιέρα στο σβέρκο). Όταν απευθύνεσαι στον κύριο επιθεωρητή θα μιλάς στον πληθυντικό.

ΨΗΛΟΣ: Αυτός γιατί μου μιλάει στον ενικό;... Υπάρχει κανένα άρθρο στον ποινικό κώδικα που να λέει ότι οι επιθεωρητές μπορούν να μιλούν στον ενικό τους πολίτες, ενώ οι πολίτες όχι;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: Σκασμός!... Ποιός νομίζεις ότι είσαι; (Τον δίνει άλλη μια σφαλιέρα).

ΨΗΛΟΣ: Α!... Εσείς βαράτε δυνατά. Άντε γειά σας. (Σηκώνεται να φύγει).

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: (Τον συγκρατεί). Ηρέμησε. Θα σου μιλώ και γω στον πληθυντικό, αφού το θέλεις.

ΨΗΛΟΣ: Άκουσε κύριε επιθεωρητή, το ξανασκέφτηκα. Ας μιλάμε στον ενικό... Τώρα πια μεταξύ μας ο πάγος έσπασε...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Λέγε λοιπόν όνομα και επίθετο γρήγορα γιατί μου 'σπασες τ' αρχίδια.

ΨΗΛΟΣ: Καιρός Ξάστερος, Συννεφιασμένος, Μπουρινιασμένος.

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: Σταμάτα το δούλεμα γιατί αν ο κύριος επιθεωρητής έχει υπομονή, εγώ δεν έχω. (Τον δίνει δυο σφαλιέρες).

ΨΗΛΟΣ: Τι θα γίνει τέλος πάντων!! Εσείς θα με πεθάνεται στη σφαλιέρα!... Παραείστε νευρικοί... Καιρός Ξάστερος είναι το πραγματικό μου όνομα. Αν δεν με πιστεύετε κοιτάξτε τα χαρτιά μου.... (Δείχνει ένα χαρτί που προεξέχει από τη βαλίτσα)... και μετά τα ξαναλέμε...

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: (Παίρνει το χαρτί και το διαβάζει). Αλήθεια λέει κύριε Επιθεωρητά... Καιρός Ξάστερος είναι το όνομά του.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: (Διαβάζοντας τον τίτλο της υπηρεσίας που έβγαλε το χαρτί). Υπουργεία Εθνικής Άμυνας, Πιστοποιητικό αναπηρίας...

Καλά, είσαι ανάπηρος;...

ΨΗΛΟΣ: Βεβαίως, δεύτερης κατηγορίας... (Προς τον αστυφύλακα). Δεν ξέρω πού το διάβασα αλλά τιμωρείται με βαριά ποινή όποιος κτυπήσει ανάπηρο... ειδικά όταν αυτός είναι δεμένος και δεν μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του! Αστυφύλακα αυτή τη φορά την πάτησες.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Βγάλε του τις χειροπέδες.

ΨΗΛΟΣ: Κοίτα πώς τα φέρνει η ζωή! Ένας ιδρώνει και κοπιάζει για να κάνει καριέρα και ξαφνικά μια μέρα από

μια μαλακία του τα τινάζει όλα στον αέρα. Και όλα αυτά επειδή έχει το βίτσιο να δίνει σφαλιάρες. *(Του χτυπάει τα χέρια, ο αστυφύλακας πάει να αντιδράσει)*. Εί!... στοπ... Ανάπηρος... Τον ανάπηρο δεν τον αγγίζουν ούτε με λουλούδι όπως λέει κι η παροιμία. Θέλεις μια συμβουλή; Βγάλε τις χειροπέδες...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Λοιπόν ας προχωρήσουμε. Αστυφύλακα βγάλε τις χειροπέδες και κράτα σημειώσεις: Ανακεφαλαιώνουμε. Όνομα: Ξάστερος, επίθετο: Καιρός, επάγγελμα:...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: *(Πετάγεται επάνω)*. Άκου κυνηγόσκυλο!... Τώρα υπερβάλεις. *(Πηγαίνοντας απειλητικά προς το μέρος του)*. Κοίτα εμένα δεν με κοροΐδεψαν ούτε κανονικοί κακοποιοί, πόσο μάλλον εσύ.

ΨΗΛΟΣ: Επιθεωρητή... προσοχή στον ανάπηρο... Σκέψου την οικογένειά σου.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: *(Ξανακάθεται)*. Εντάξει αλλά σε προειδοποιώ ανάπηρος ή όχι αν δεν σταματήσεις να κάνεις τον έξυπνο δεν θα κρατηθώ και ας με μεταθέσουν μετά στην Καλαβρία. Λοιπόν ξαναρχίζουμε. Πού βρήκες τη βόμβα;

ΨΗΛΟΣ: Μα δεν είναι αληθινή βόμβα!... Δεν κατάλαβες από το βάρος ότι είναι άδεια; *(Την παίρνει από τα χέρια του επιθεωρητή κάνοντας πως του την πετάει)*. Αστυφύλακα τώρα θα πεθάνεις. *(Ο αστυφύλακας από το φόβο του πηδάει και κρύβεται γονατιστός πίσω από τα πόδια του επιθεωρητή)*.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Έλα άφησε τα αστεία.

ΨΗΛΟΣ: *(Τους απειλεί με τη βόμβα)*. Δεν αστειεύομαι... Εμπρός, λοιπόν διαβάστε... *(Τους δίνει την καρτέλα που γνωρίζουμε)*.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: *(Διαβάζει)*. Καιρός Ξάστερος γεννηθείς την 24η Μαΐου του 1924, ράτσα: κυνηγόσκυλο, με κομμένη ουρά, προφανώς μπάσταρδο. Απίστευτο!!!!...

ΨΗΛΟΣ: Βέβαια απίστευτο!!!!... Και σκέψου ότι ήθελες να μου σπάσεις το κεφάλι με κίνδυνο να πας στην Καλαβρία. Για πες μου, εγώ τί έπρεπε να κάνω!... Ήρθα να πάρω τη σύνταξή μου και όχι μόνο δεν την παίρνω αλλά

πρέπει να πληρώσω και φόρο σκύλου, να γυρίσω με κολάρο στο λαιμό, με φίμωτρο και να γαυγίζω. Λοιπόν μην απορείς που ήθελα να πετάξω χειροβομβίδα.

(Κάνει μια κίνηση σαν να θέλει να την πετάξει).

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Ηρέμησε... Θα τακτοποιήσουμε την υπόθεσή σου με τον καλύτερο τρόπο... Έλα τώρα... άφησέ την κάτω...

ΨΗΛΟΣ: Μείνε ήσυχος... Δεν υπάρχει κίνδυνος... Είναι αναπηράς, επιτραπέζιος. *(Την ανοίγει, πατάει τη ροδέλα κι ο αναπηράς ανάβει. Με τη φλόγα ανάβει ένα τσιγάρο)*.

Βλέπετε... ήταν κι αυτό αστείο...

(Πετάει την καμουφλαρισμένη βόμβα. Την πιάνουν και οι δυο στον αέρα και αμέσως την ξαναπετάνε στον ψηλό).

Όλος ο κόσμος μπορεί να γίνει ένα αστείο. Εγώ πάντως είμαι συνηθισμένος στα αστεία και έτσι θα είμαι άνετος.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Εγώ όμως τα αστεία δεν τα υποφέρω. Ειδικά όταν τα κάνουν δημόσιοι λειτουργοί οι οποίοι έχουν καθήκον να υπερασπίζονται τα δικαιώματα των πολιτών. *(Στον αστυφύλακα)*. Καταλαβαίνω τη στοργή και την αφοσίωσή σου προς τους ανωτέρους αλλά άφησε τα πόδια μου και σήκω επάνω. Θέλω να γνωρίσω τους υπαλλήλους αυτού του γραφείου... Βιάσου... Τώρα θα τα πούμε και μ' αυτούς που κοροϊδεύουν με το χειρότερο τρόπο τους πολίτες.

(Ο αστυφύλακας ανοίγει απότομα την πόρτα του γραφείου και οι υπάλληλοι που κρυφακούγανε από πίσω βρίσκονται ξαφνικά στη σκηνή).

Κρυφακούτε κιόλας!! Καλύτερα γιατί μια που τ' ακούσατε δεν θα τα ξαναπώ. *(Οι υπάλληλοι μπαίνουν στη σειρά)*. Τι είναι αυτές οι μαλακίες που γράφει η καρτέλα; Κανένας σας δεν ξέρει; Θα σας πω εγώ τι είναι!... Ένα από τα χειρότερα αστεία που άκουσα... Αστείο σε βάρος πολίτη.

ΨΗΛΟΣ: Που πληρώνει φόρους...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Που πληρώνει φόρους...

ΨΗΛΟΣ: Που σας συντηρεί...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Που σας συντηρ... Μην υπερβάλεις!

ΨΗΛΟΣ: Δεν υπερβάλω. Θα δεις ότι θα φθάσουμε κι εκεί.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Θέλω τον υπεύθυνο αυτής της ανεύθυνης, της βρωμερής πράξης που υποτιμάει όχι μόνο το δικό σας κλάδο αλλά όλους τους υπαλλήλους του Κράτους. Και ακριβώς επειδή θέλω να προστατέψω το όνομα των δημοσίων υπαλλήλων απαιτώ το όνομα του υπεύθυνου, που βρίσκεται ανάμεσά σας. Σας δίνω τρία λεπτά καιρό, αλλιώς μετά...

ΨΗΛΟΣ: Θα σας στήσω στον τοίχο. *(Ο ψηλός κάνει ότι πυροβολεί με ένα πολυβόλο).*

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Μπορώ να μιλήσω;

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Αυτό περιμένουμε...

ΨΗΛΟΣ: Αυτό περιμένουμε.

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Πιστεύω ότι μπορώ να σας δώσω κάποια εξήγηση γι' αυτό που συνέβη.

ΨΗΛΟΣ: Είδες κύριε επιθεωρητά!... Το στήσιμο στον τοίχο φέρνει πάντα αποτελέσματα.

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Οι αιτίες αυτής της πράξης χρονολογούνται πριν από 15 χρόνια. Είχαμε ακόμη πόλεμο. Ένας γέρος υπάλληλος τον οποίο τον βγάλανε στη σύνταξη πριν τον καιρό του, τρελλάθηκε επειδή έτσι έχασε τον ανώτερο βαθμό που περίμενε χρόνια. Έτσι για να εκδικηθεί έκανε πολλές αλλαγές στα δημοτολόγια.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ήταν υπεύθυνος του τμήματος επί 30 χρόνια. Έτσι με τις αλλαγές και τις παραλλαγές έφερε το χάος στην υπηρεσία.

ΤΡΙΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Στα χαρτιά μετά προέκυψαν τρελλά πράγματα... Όπως ότι ένας παπάς είναι παντρεμένος με έναν δασοφύλακα. Για έναν άλλον προέκυπτε ότι πέθανε πριν ακόμη γεννηθεί.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ένας στρατηγός ότι δεν πήγε φαντάρος.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ένας άλλος βγήκε από τον τάφο του μετά 20 χρόνια πήγε μετανάστης στην Αμερική,

άλλαξε φύλο και παντρεύτηκε.

ΤΡΙΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Όλες αυτές οι αλλαγές όμως γίνανε στις καρτέλες των άλλων υπαλλήλων της υπηρεσίας και των κοντινών συγγενών των επειδή τους θεώρησε υπεύθυνους της απόλυσής του.

ΨΗΛΟΣ: Συμφωνώ σ' όλα αυτά, αλλά εγώ πώς μπαίνω στην ιστορία; Τί του έφταιξα για να με κάνει κυνηγόσκυλο και επιπλέον μπάσταρδο!...

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Μήπως είχες κάποιον συγγενή στο υπουργείο;

ΨΗΛΟΣ: Όχι, απ' ό,τι ξέρω.

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Συνωνυμία τότε...

ΨΗΛΟΣ: Μα τι συνωνυμία!... Ποιός άλλος είχε την ατυχία να έχει τέτοιο τρελλό πατέρα!... Αν είχα μπροστά μου αυτόν τον υπάλληλο θα τον έπνιγα. Πέστε μου, πού είναι το σπίτι του;

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Στο νεκροταφείο! Πέθανε δυό μήνες αργότερα. Λένε ότι τους τελευταίους μήνες γελούσε συνέχεια. Ήταν δε τόσο μεταδοτικό το γέλιο του, που όλοι οι συγγενείς οι οποίοι βρισκότανε γύρω από το κρεβάτι του γελούσαν όπως και αυτός... Λένε ότι γελούσανε και κατά τη διάρκεια της κηδείας.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Αλήθεια... Εγώ ήμουν στην κηδεία του... Ήταν η πιό διασκεδαστική της ζωής μου...

ΨΗΛΟΣ: Αφήστε τις χαρούμενες κηδείες και ας γυρίσουμε στην ιστορία μας. Εσείς σαν υπηρεσία τι κάνατε για τις αλλαγές;

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Στην αρχή είμασταν απελπισμένοι. Προπάντων οι ανώτεροί μας. Οι αλλαγές γίνανε τόσο αριστοτεχνικά και με τόση μαστοριά που για να τα βγάλουμε πέρα έπρεπε να φωνάξουμε κάθε δημότη ξεχωριστά...

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Να μη μιλήσουμε και για τους πεθαμένους...

ΤΡΙΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ή για κείνους που δεν είχανε γεννηθεί ακόμη.

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Δεν θα αποφεύγαμε το σκάνδαλο, ούτε τα δικαστήρια. Να μη μιλήσουμε και για το ρεζίλι της υπηρεσίας μας.

ΤΡΙΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ευτυχώς κατά τη διάρκεια ενός βομβαρδισμού καταστράφηκε το μισό κτίριο. Τότε πήραμε όλες τις καρτέλες και τις κάψαμε ρίχνοντας το βάρος στη βόμβα.

ΨΗΛΟΣ: Όλες τις καρτέλες εκτός από τη δική μου...

ΤΡΙΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ακριβώς. Δεν ξέρω πώς μας διέφυγε...

ΨΗΛΟΣ: Αφού δεν καταλαβαίνετε θα σας πω εγώ το γιατί... Γιατί ο υποφαινόμενος δεν ήταν δικός σας κι έτσι δεν νοιαστήκατε... Αλλά αν την πρώτη φορά σταθήκατε τυχεροί και δεν σας σκότωσε η βόμβα, αυτή τη φορά θα σας τινάξει στον αέρα. Θα σας πετάξει όλους στο δρόμο. Τώρα καταλαβαίνω γιατί εκείνος ο τρελλός συνάδελφός σας έβαλε κι εμένα στο χορό των αλλαγών. Ήμουν ο δεύτερος πυροκροτητής. Ο πυροκροτητής της αλλαγής στην περίπτωση που ο πρώτος θα ήταν χαλασμένος... Δεν ήταν τρελλός, αλλά πολύ έξυπνος... Χα!... Χα!... Ακούστε τον πώς γελάει ακόμη...

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: Αποτρελλάθηκε κι αυτός...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Ηρέμησε... Μην εξάπτεσαι... Μπορεί να σε πειράξει... Θα το κανονίσουμε, μη στεναχωριέσαι. Άς το σε μένα... Κάθισε και ηρέμησε...

ΨΗΛΟΣ: Μια κουβέντα είναι, το να μείνω ήρεμος...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ήρθες εδώ για να πάρεις όσο πιο γρήγορα μπορείς τη σύνταξή σου. Σκέφτεσαι όμως πόσους μήνες ή χρόνια θα χρειαστούν για να τελειώσει η υπόθεση; Μόνο μετά το δικαστήριο θα αποκτήσεις την καινούρια σου ταυτότητα.

Έτσι το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να τακτοποιήσουμε την καρτέλα του δημοτολογίου σου. Για τα υπόλοιπα μείνε ήσυχος. Οι υπεύθυνοι θα τιμωρηθούν. (Απευθυνόμενος στους υπαλλήλους). Και επειδή λίγο ή πολύ είστε υπεύθυνοι όλοι σας, στρώθειτε στη δουλειά

και διορθώστε την καρτέλα του κυρίου.

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Η καρτέλα θα γίνει, αρκεί όμως να συνεργαστεί ο κύριος...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ: (Προς τους υπαλλήλους). Μια στιγμή! Εγώ προσπάθησα να σας συμβιβάσω. Από δω και πέρα ούτε θέλω ούτε μπορώ να βοηθήσω αλλά αν σε τρεις μέρες δεν το τακτοποιήσετε θα σας κλείσω όλους στη φυλακή!... Καταλάβετε!... Λοιπόν γειά σας...

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: Γειά σας και από μένα.

ΨΗΛΟΣ: Λοιπόν πείτε μου τι πρέπει να κάνω...

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Αν θα μπορούσες να κάνεις το κυνηγόσκυλο ακόμη μερικές μέρες τότε...

ΨΗΛΟΣ: Τότε;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Τότε όλα θα λυθούν. Φθάνουν 3 μέρες... (συσκέπτεται χαμηλόφωνα με τους άλλους).

Πάντως πρέπει να μας βοηθήσετε.

ΨΗΛΟΣ: Σύμφωνα, αλλά τι πρέπει να κάνω;

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Πρέπει να σας συλλάβει ένας μπόγιας επειδή δεν φοράτε φίμωτρο και περιλαιμιο...

ΨΗΛΟΣ: (Δυνατά). Τι πράγμα;

ΤΡΙΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Φυσικά ο μπόγιας θα είναι μιλημένος. Ο διευθυντής του δημόσιου κυνοτροφείου είναι παλιός συνάδελφός μας, σίγουρα δεν θα μας αρνηθεί αυτή τη μικρή χάρη.

ΨΗΛΟΣ: Δηλαδή πρέπει να κάνω το αδέσποτο κοπρόσκυλο!... Μετά όμως τι θα μου συμβεί;

ΠΡΩΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ο νόμος όπως ξέρεις λέει ότι αν μετά από τρεις μήνες δεν ζητήσει το αδέσποτο σκυλί κανείς τότε αυτό θα θανατωθεί στο θάλαμο των αερίων... Μη φοβάσαι!... Το θάλαμο των αερίων ούτε που θα τον δεις.

Έτσι μετά τις τρεις μέρες, αφού θα έχει πεθάνει σαν σκύλος θα παρουσιαστείς εδώ με δύο μάρτυρες και θα πάρεις τη νέα σου ταυτότητα.

ΤΡΙΤΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Την ίδια μέρα θα πάρεις αναδρομικά και όλα τα χρήματα της σύνταξής σου. Από

τους υπολογισμούς μου το ποσό ανέρχεται σ' ένα εκατομμύριο.

ΨΗΛΟΣ: Ένα εκατομμύριο; Να γιατί το ονομάζουν ιερό οστό. Αφού αξίζει τόσα χρήματα, φέρτε γρήγορα το μπόγια. Καλύτερα τρεις μέρες φτωχός σκύλος παρά πενήντα χρόνια φτωχός άνθρωπος... Ζήτω η γραφειοκρατία!!!....

(Όλοι οι υπάλληλοι τραγουδούν το τραγούδι του γραφειοκράτη).

Για να δοξάσουν τον Χέωπα φτιάξαν μια πυραμίδα για το Λεωνίδα ένα βωμό και για τον Καίσαρα μια αψίδα. Για να θυμούνται ένα ναύτη δώσανε το όνομά του στην Αμερική.

Με το όνομα ενός γιατρού βάφτισαν ένα μικρόβιο και στο τέλος οι γιατροί για να αποκτήσουν φήμη βάφτισαν όλα τα όργανά μας.

Αλλά ποιός ήταν ο γραφειοκράτης που ανακάλυψε τις αιτήσεις;

τα χαρτόσημα, τα πρακτικά για διεκπεραίωση;

Τα πρωτόκολλα, τις υπογραφές;

Τα διάφορα πιστοποιητικά και τις εκατοντάδες σφραγίδες;

Γι' αυτόν καμία αναμνηστική πλάκα και ίσως στον τάφο του γράφει, ανώνυμος.

Αδέλφια των γραφείων, σηκώστε το κεφάλι ψηλά,

απ' τα χαρτόσημα και τραγουδήστε επικά,

κλείστε τις θυρίδες και ευλογείστε τον Κύριο

που τα δημιούργησε όλα επειδή μας αγαπούσε:

Τις στρόγγυλες σφραγίδες, την χαρτοσημασμένη αίτηση,

τα χαρτόσημα των 10 δρχ., την υπεύθυνη δήλωση,

τον κλητήρα και τα καλαθάκια των αχρήστων.

Σκοτάδι....

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Φως. Ανοίγει η αυλαία. Σκηνή από το δημόσιο κυνοτροφείο. Μερικά κελιά με σκύλους. Στο κεντρικό υπάρχει μια καρτέλα που γράφει: «Προσοχή στον άνθρωπο δαγκώνει».

Μπαίνει στη σκηνή ο ψηλός στα τέσσερα οδηγούμενος από το μπόγια. Φοράει φίμωτρο και έχει κολάρο στο λαιμό. Ο μπόγιας ανοίγει το κεντρικό κελί και σπρώχνει τον ψηλό μέσα.

ΨΗΛΟΣ: Εί! Σιγά θα κτυπήσω... Λίγη λεπτότητα...

ΠΡΩΤΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Άντε κουνήσου... (Προσπαθεί ακόμη σπρώχνοντας να τον βάλει στο κελί). Ξεντύσου!...

ΨΗΛΟΣ: Τι πράγμα;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Είναι κανόνας. Το συλληφθέν σκυλί πρέπει να βγάλει όλα τα αξεσουάρ που φοράει τη στιγμή της σύλληψης, κολάρο, φίμωτρο, κάλυμμα για το κρύο...

ΨΗΛΟΣ: Εντάξει κατάλαβα... Το μάθατε καλά το μάθημά σας. Εγώ πάντως από αξεσουάρ έχω μόνο το φίμωτρο και το κολάρο, πάρτε τα και να τα χαίρεστε. (Τα βγάζει και τους τα πετάει). Και σταματήστε να με τραβάτε απ' το λουρί γιατί δέχτηκα για χάρη των φίλων σας να παίξω αυτό το ρόλο. Προσέξτε γιατί αν ξεράσω αυτά που ξέρω θα χάσουν τη δουλειά τους, όχι μόνο οι φίλοι σας αλλά κι εσείς. Θα σας στείλουν να μαζευέτε γάτες. Λοιπόν τα ξεκαθαρίσαμε τα πράγματα;

Και μια που μιλάτε για κανόνες, τί βρώμα είναι αυτή στα κελιά;... Εμπρός πάρτε σαπούνη και νερό και καθαρίστε τα... Γρήγορα!....

(Οι δύο μπόγιας τρέχουν φοβισμένοι να εκτελέσουν τη διαταγή).

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΓΑΦΩΝΟ: «Προσοχή, προσοχή εντός ολίγου θα ανοίξουν οι πόρτες του δημόσιου κυνοτροφείου. Οι ενδιαφερόμενοι ζωόφιλοι μπορούν να προσέλθουν. Παρακαλούνται, οι κύριοι επισκέπτες να μην ενοχλούν τα σκυλιά στα κελιά, να μην τους δίνουν να τρώνε και προπαντός να μη πλησιάζουν τα κελιά στα οποία αναγράφεται «προσοχή επικίνδυνο».

Ο ψηλός ακούει με προσοχή την ανακοίνωση ενώ ο φύλακας με κουβά και σφουγγάρι καθαρίζει το κελί. Ήδη φαίνονται μερικοί επισκέπτες. Μια κυρία πλησιάζει το κελί ενός σκύλου.

ΚΥΡΙΑ: Όμορφος που είσαι!!... Είσαι πραγματικά ένα όμορφο πόιντερ!!...

ΨΗΛΟΣ: Δεν είναι πόιντερ κυρία αλλά κυνηγόςκυλο!...

ΚΥΡΙΑ: Και πώς το λες με τόση βεβαιότητα...

ΨΗΛΟΣ: Γιατί κι εγώ είμαι από την ίδια ράτσα.

Η κυρία τον κοιτάει χαμογελώντας. Ο ψηλός βάζει το φίμωτρο και την πλησιάζει απειλητικά. Η κυρία ουρλιάζει από φόβο και γυρίζει να φύγει.

ΠΡΩΤΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: (Τρέχοντας). Μα τί σ' έπιασε και τρομάξεις τις κυρίες; Θέλεις να μου τα ψάλλει ο διευθυντής; (Τον αρπάζει απ' το περιλαίμιο). Μπρος!... Μέσα στο κελί σου γρήγορα... τώρα είναι καθαρό.

ΨΗΛΟΣ: Εντάξει, αλλά τώρα άφησέ με ήσυχο, γιατί θέλω να διαβάσω. (Βγάζει από την τσέπη του μια εφημερίδα). Αν δε σε πειράζει κλείσε την πόρτα του κελιού... Ευχαριστώ... Ειδοποίησε και το θυρωρό ότι δεν είμαι εδώ για κανένα... Ευχαριστώ...

Ανοίγει την εφημερίδα μπροστά στο πρόσωπό του ενώ ο μπόγιας κρεμάει μια καρτέλα στα σίδερα του κελιού. Ένας παράξενος κύριος, ντυμένος παλιομοδίτικα, πιάνει και διαβάζει την καρτέλα, και σηκώνεται στις μύτες των ποδιών του στην προσπάθεια να δει τι κρύβεται πίσω από την εφημερίδα. Ο ψηλός γαυγίζει. Ενοχλημένος από την επιμονή του κυρίου ορμάει στα σίδερα του κελιού γαυγίζοντας και χειρονομώντας σαν τρελλό σκυλί.

ΚΥΡΙΟΣ: (Πηδάει προς τα πίσω και τον κοιτάει με απορία. Μετά απευθυνόμενος στο φύλακα που καθαρίζει εκεί γύρω). Συγγνώμη είστε σίγουρος ότι είναι κυνηγόςκυλο;...

ΦΥΛΑΚΑΣ: Πού θες να ξέρω από ράτσες. Εμένα με πληρώνουν να τα πιάνω. Αλλά μια που γράφει έτσι, θα είναι κυνηγόςκυλο.

ΚΥΡΙΟΣ: Εντάξει. Τότε θα το πάρω εγώ. Να και τα χρήματα της εισφοράς... Αυτά είναι τα χαρτιά μου. Θα ήθελα να τον πάρω αμέσως.

ΦΥΛΑΚΑΣ: Μου φαίνεται ότι έχετε όρεξη για αστεία.

ΚΥΡΙΟΣ: Δεν ξέρω τί σας δημιούργησε αυτή την εντύπωση. Έχω ή δεν έχω το δικαίωμα να πάρω όποιο σκυλί θέλω όποτε και όπως θέλω; Έτσι από την στιγμή που μ' ενδιαφέρει αυτό το σκυλί, απαιτώ να μου το παραδώσετε...

ΨΗΛΟΣ: (Ακούει με ενδιαφέρον το διάλογο. Ξαφνικά απλώνει το χέρι του και πιάνει τον κύριο από το σακκάκι).

Ακουσέ με ηλίθιε του περασμένου αιώνα. Αν ξαναπείς ότι ενδιαφέρεσαι για μένα θα σου δώσω τέτοια μπουνιά που θα ψάχνεσαι. Εντάξει;...

ΚΥΡΙΟΣ: (Στο φύλακα). Αυτός μιλάει ή εσύ είσαι εγγαστρίμυθος;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Θα σας εξηγήσω εγώ κύριε... (Απευθυνόμενος χαμηλόφωνα στους άλλους δύο). Σκασμός!... Αυτό τον ξέρω, είναι πραγματικά χαζός. (Τον πιάνει από το μπράτσο, και τον απομακρύνει από το κελί). Ακούστε με κύριε συμφωνώ μαζί σας ότι μοιάζει με σκύλο αλλά στην πραγματικότητα είναι άνθρωπος...

ΚΥΡΙΟΣ: Αδύνατον!...

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Βέβαια... Είναι ένας φτωχός που τρελλάθηκε. Μια περίπτωση πραγματικά λυπητερή. Είχε ένα σκύλο που του έφυγε, εμείς τον μαζέψαμε και τον βάλαμε σ' αυτό το κελί... Όταν όμως έφθασε για να τον πάρει ήδη είχε πεθάνει...

ΚΥΡΙΟΣ: Στο θάλαμο των αερίων;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Όχι αυτοκτόνησε... Ίσως

σκέφτηκε ότι ο κύριός του το εγκατέλειψε (ανάσα) έτσι σε μια στιγμή αδυναμίας αυτοκτόνησε.

ΚΥΡΙΟΣ: Αυτοκτονία; και πώς τα κατάφερε;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Μ' ένα σπασμένο γυαλί έκοψε τις φλέβες του! Και η σύζυγος του κυρίου πέθανε μ' αυτό τον τρόπο, και όπως ξέρετε οι σκύλοι μαθαίνουν εύκολα.

ΚΥΡΙΟΣ: Μη το λέτε σ' εμένα γιατί είχα κι εγώ έναν αλκοολικό σκύλο... Καημένε άνθρωπε, τρελλάθηκες από τον πόνο τελικά!... Αλλά γιατί τώρα βρίσκεται στο κελί;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Κάθε μέρα την ώρα των επισκέψεων έρχεται και μας ζητάει να τον αφήσουμε μέσα στο κλουβί του πιστού του φίλου. Δεν μπορούμε να του το αρνηθούμε. Μας προκαλεί τόση λύπη....

ΚΥΡΙΟΣ: Καταλαβαίνω... Έτσι ήμουν κι εγώ όταν έχασα το Γαριβάλδη. Ήταν ένα μικρό μαλλιαρό σκυλάκι χρώματος -μουσταρδί με μεγάλα αυτιά. Πραγματικά έξυπνο ζώο. Είχε μάθει από μένα μερικά, ταχυδακτυλουργικά κόλπα. Είμαι ταχυδακτυλουργός ξέρετε!...

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Για φαντάσου!... Ένας σκύλος ταχυδακτυλουργός!...

ΚΥΡΙΟΣ: Αλλά πέθανε την πρώτη μέρα που θα εμφανιζότανε στο κοινό. Μου ήρθε να τρελλαθώ τότε. (Παίζει με την καρτέλα του ψηλού. Ξαφνικά). Παραλίγο να τις φάω τις μαλακίες που μου έλεγε.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Ποιές μαλακίες;...

ΚΥΡΙΟΣ: Μην κάνεις τον έξυπνο. Οι σωματικές διαστάσεις της καρτέλας συμφωνούν: Κυνηγόσκυλο με κοντή ουρά, μεγάλα αυτιά, σώμα χωρίς βούλες, πόδια κοντά. Δεν υπάρχει αμφιβολία, είναι αυτός!...

ΨΗΛΟΣ: (Επιθετικός. Του δίνει μια σφαλιάρα, περνάει το χέρι του γύρω από το λαιμό του και τον ακινητοποιεί στα σίδερα του κλουβιού). Το πέτυχε!... Είμαι αυτός που αναφέρεται στην καρτέλα. Και επειδή είμαι και κακός μπάσταρδος αν δε φύγεις αμέσως θα σου φάω τ' αυτί. Σε προειδοποιώ ότι έχω και λύσσα, έτσι δεν θα χάσεις μόνο τ' αυτί σου αλλά θα πεθάνεις κιόλας.

ΚΥΡΙΟΣ: (Στον μπόγια). Λέει αλήθεια;...

ΠΡΩΤΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Βεβαίως!... Δεν βλέπετε τι λυσσασμένη φάτσα έχει;

ΚΥΡΙΟΣ: Είστε ανεύθυνοι κύριοι. Τί περιμένετε;... Να δαγκώσει κανένα και μετά να κρεμάσετε το καρτελάκι που λέει «επικίνδυνος»...

ΨΗΛΟΣ: (Πηδώντας και γαγγίζοντας μέσα στο κλουβί του). Γαβ!... Γαβ!... Γκρ!... Γκρ!

(Ο ταχυδακτυλουργός βγαίνει από τη σκηνή. Μπαίνει ένας άλλος κύριος, αρπάζει το μαστίγιο από το χέρι του μπόγια και αρχίζει να χτυπάει τον ψηλό).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ήσυχα!... Κάτσε κάτω!...

ΨΗΛΟΣ: (Ουρλιάζει από τα χτυπήματα) ωχ!... ωχ!...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κάτσε κάτω!... Γρήγορα!... (Ο ψηλός κάθεται τελικά. Ο διευθυντής γυρίζει απειλητικά προς τους μπόγιες).

Μα τί κάνετε; Δεν είστε ικανοί να τον κάνετε να σωπάσει; Μα τί φύλακες είστε;

ΠΡΩΤΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: (Προσπαθώντας να του πάρει το μαστίγιο). Να δεις που σήμερα είναι η μέρα των τρελλών!...

Ποιός είσαι εσύ;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Είμαι ο διευθυντής του κυνοτροφείου. (Κάνει ένα βήμα μπροστά και βάζει το πόδι του μέσα στον κουβά με τις ακαθαρσίες).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Κάνε μας τη χάρη! Εγώ το διευθυντή το γνωρίζω. Είναι ο κύριος Καμπιρόνι.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ήταν ο κύριος Καμπιρόνι. Αλλά από σήμερα το πρωί η διεύθυνση πέρασε σε μένα. (Ελευθερώνεται από τον κουβά). Γι' αυτό λοιπόν κάντε μου τη χάρη να αλλάξετε σύστημα δουλειάς αλλιώς... (Κάνει άλλο ένα βήμα μπροστά. Το πόδι του μπαίνει στον άλλο κουβά. Στην προσπάθειά του να ελευθερωθεί ακουμπάει στα σίδερα του κλουβιού).

ΨΗΛΟΣ: (Του αρπάζει το μαστίγιο και τον ακινητοποιεί τυλίγοντάς το γύρω από το πόδι του). Άκουσέ με καλά

κύριε διευθυντά: Φτάνει που μου είσαι αντιπαθής, επειδή μοιάζεις σ' ένα φίλο μου που έχει φάτσα μόνο για μπάτσες γι' αυτό σε προειδοποιώ: Αν ξαναπροσπαθήσεις να κάνεις το Ζορό με το μαστίγιο θα βγω έξω και θα σε μαδήσω σαν μαργαρίτα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τι δουλειά έχει αυτός στο κλουβί;

ΠΡΩΤΟΣ ΜΠΟΓΙΑΣ: Ο άλλος διευθυντής δεν σας είπε για τη χάρη που έπρεπε να κάνουμε στην υπηρεσία του Δήμου;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι! έχεις δίκιο μου το είπε. *(Πηγαίνει προς τον ψηλό, αλλά σταματάει σε κάποια απόσταση)*. Πάντως καλά θα κάνεις να συμπεριφέρεσαι όπως αρμόζει σ' ένα σκυλί της ράτσας σου, ράτσα γνωστή για την ηρεμία της. Αλλιώς δεν θα περιμένω τις τρεις μέρες και θα σε πετάξω στο θάλαμο των αερίων, κατάλαβες;

ΨΗΛΟΣ: Εντάξει για ποιο πράγμα Μαργαρίτα; Για ποιόν θάλαμο αερίων μιλάς; Είχαμε μείνει σύμφωνοι ότι μετά από τρεις μέρες, θα με πηγαίνατε στο θάλαμο των αερίων, αλλά στ' αστεία. Μην παίζετε με τα αέρια, παιδιά!...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εγώ δεν συμφώνησα με κανέναν και επιπλέον ποτέ στη ζωή μου δεν έκανα τίποτα στ' αστεία. Το σύνθημά μου είναι και θα είναι πάντα: Σοβαρότης και σεβασμός στους νόμους. Αν μετά από τρεις μέρες δεν σε πάρει κανείς θα σε πάω στο θάλαμο των αερίων. Σε μια χώρα που τα ρουσφέτια είναι στην ημερήσια διάταξη τουλάχιστον ας τα εξαλείψουμε από το κυνοτροφείο. Αυτά λοιπόν προς το παρόν... Πάω να γνωρίσω και το υπόλοιπο προσωπικό.

ΨΗΛΟΣ: Μαμά! Μαμά! Βοήθεια!... Έμπλεξα με δολοφόνους *(Φωνάζει προς τα άλλα κελιά)*. Φίλοι μου σκύλοι!... Ας οργανώσουμε μια απόδραση, για να μην καταλήξουμε στο θάλαμο των αερίων. Ξυπνήστε! Κάντε κάτι!... *(Σταματάει μια στιγμή για να δει αν συνέβη τίποτα)*. Κοίταξε ούτε που κουνιούνται τα μπάσταρδα. Μου προκαλείτε αηδία, πολύ καλά κάνουν και σας στέλνουν στο θάλαμο των αερίων. Αφού δεν αντιδράτε τέτοιος θάνατος σας

αξίζει. Πολύ μου αρέσει!! Πάρα πολύ!!... *(Εκείνη τη στιγμή ξαναεμφανίζεται ο ταχυδακτυλουργός. Ο ψηλός ουρλιάζει)*. Δεν θέλω να πεθάνω!...

ΚΥΡΙΟΣ: *(Τρομάζοντας από τη φωνή)*. Βρωμίάρικο ζώο!...

ΨΗΛΟΣ: Συγγνώμη κύριε... Μια στιγμή... Πρέπει να σας πω κάτι.

ΚΥΡΙΟΣ: Μα τι σ' έπιασε;

ΨΗΛΟΣ: Κύριε, πάρτε με από δώ!... Σώστε με!... Με ξεγελάσανε και θέλουν στα αλήθεια να με βάλουν στο θάλαμο των αερίων. Είναι όλοι τους κακοί, ειδικότερα εκείνη η Μαργαρίτα... Πάρτε με από 'δώ!... Σας παρακαλώ...

ΚΥΡΙΟΣ: Αγαπητό μου σκυλάκι... Πολύ ευχαρίστως. Από τότε που έχασα τον Γαριβάλδη προσπαθώ να τον αντικαταστήσω αλλά εσύ έχεις την αρρώστια της λύσσας. Με λυσσασμένο σκυλί δεν αστειεύονται, αν σου έρθει ξαφνικά η επιθυμία να με δαγκώσεις τότε τί κάνουμε;

ΨΗΛΟΣ: Σας ορκίζομαι... Δεν έχω τίποτα... Το είπα προηγουμένως για να κάνω τον έξυπνο. *(Μπαίνει ένας μπόγιας)*. Ορίστε ρωτήστε τον και όταν μάθετε την αλήθεια και με πάρετε από εδώ, δεν θα το μετανιώσετε. Θα κάνω ό,τι με διατάξετε: Θα τρώω την παπάρα, θα κυνηγάω, θα κάνω κόλπα, θα σας διασκεδάζω. Πάρτε με από δω όμως...

ΚΥΡΙΟΣ: *(Προς τον μπόγια)*. Ήθελα να σας μιλήσω γι' αυτό το κυνηγόσκυλο... *(Ο διάλογος μεταξύ τους καλύπτεται από τα γαυγίσματα των σκύλων. Είναι ώρα του φαγητού. Ο Μπόγιας μοιράζει σε κάθε κλουβί τροφή για τους σκύλους. Κάθε τόσο κουνάει το κεφάλι του ότι συμφωνεί με το κύριο, παίρνει τα χρήματα, υπογράφει μια καρτέλα και ανοίγει το κλουβί του ψηλού. Του περνάει το κολάρο και το φίμωτρο. Ο ταχυδακτυλουργός τον πιάνει απ' το λουρί)*. Έγινε!... Από αυτή τη στιγμή έχεις αφεντικό. Δεν είσαι πια αδέσποτο. Μα σε προειδοποιώ ότι αν δεν υπακούεις όπως υποσχέθηκες και κάνεις τον κακό, θα σε ξαναφέρω στο κυνοτροφείο, σύμφωνοι;

ΨΗΛΟΣ: Σύμφωνοι!... Αλλά πριν βγω από δω άφησέ με να κάνω τον κακό για τελευταία φορά...

ΚΥΡΙΟΣ: Εντάξει, αλλά για τελευταία φορά...

ΨΗΛΟΣ: Ευχαριστώ. *(Παίρνει το μαστίγιο από το μπόγια και βγαίνει από τη σκηνή. Ξαναεμφανίζεται κνηγώντας το διευθυντή...)* Πήδα!... Εμπρός να εξαλείψουμε τα ρουσφέτια και τα ειδικά προνόμια. Όλοι πρέπει να φάνε ξύλο. Ας σεβαστούμε το νόμο. Ισότητα για όλους: σκυλιά, ανθρώπους, γάτες και διευθυντές.

(Συνεχίζουν το τρέξιμο γύρω γύρω απ' τη σκηνή ενώ πέφτει η αυλαία.)

Σκοτάδι....

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Με το άνοιγμα της σκηνής εμφανίζεται ο ταχυδακτυλουργός καθισμένος πάνω σε μια πολυθρόνα με ρόδες.

ΚΥΡΙΟΣ: *(Φωνάζοντας)*. Ξάστερε!... Έλα εδώ... Την Παναγία του... Δεν απαντάει, και μου είχε ορκιστεί ότι θα ήταν υπάκουος. Μην εμπιστεύεσαι ποτέ τα λόγια ενός σκύλου, περισσότερο δε όταν είναι μπάσταρδος. Ήθελα να ξέρω ποιός είπε ότι τα μπάσταρδα σκυλιά είναι πιο υπάκουα!... Αχ Γαριβάλδη μου, εσύ ήσουν πραγματικός σκύλος και όχι αυτός εδώ. Μόνο εσύ με ήθελες. Τι χαρούμενα κουνήματα μου έκανες... Αυτός, ούτε τα σκέφτεται. Επιπλέον είναι απρόθυμος όταν προσπαθώ να του μάθω ταχυδακτυλουργικά κόλπα. Αυτά τα λίγα που μπόρεσε να μάθει μου κόστισαν την υγεία μου. Η νευρική κρίση που έπαθα μ' έριξε στην αναπηρική πολυθρόνα. Δεν φτάνει που του έσωσα τη ζωή τώρα θέλει να με πεθάνει κιόλας!... Έχει μισή ώρα που τον έστειλα για εφημερίδα και ακόμη δε φάνηκε... Ξάστερε!... Ξάστερε!... *(Ακούγεται το γαύγισμα του ψηλού απ' έξω)*. Σου είπα χίλιες φορές να μη διαβάζεις την εφημερίδα, τι θα πει ο κόσμος. Θέλω να συμπεριφέρεσαι κόσμια!

ΨΗΛΟΣ: *(Μπαινει μέσα γανγίζοντας. Κρατάει την εφημερίδα με τα δόντια. Το σώμα του είναι καλυμμένο με μια μάλλινη σκωτσέζικη κουβέρτα. Πάει κοντά στον ταχυδακτυλουργό και του δίνει την εφημερίδα)*. Διάβασε την εφημερίδα σου και ησύχασε...

ΚΥΡΙΟΣ: Τα αυγά και το ψωμί που σου είχα παραγγείλει; Πού είναι;

ΨΗΛΟΣ: Μέσα στην εφημερίδα...

ΚΥΡΙΟΣ: Εδώ δεν έχει τίποτα.

ΨΗΛΟΣ: Πώς δεν έχει τίποτα; Είμαι σιγουρότατος, θυμάμαι ότι δίπλωσα την εφημερίδα. *(Μιμείται κινήσεις ταχυδακτυλουργού)* και είπα: «Σας παρακαλώ δώστε μου δύο αυγά» και αυτός μου τα 'δωσε. *(Μιμείται όλη τη σκηνή)*. Πήρα τα δύο αυγά και τα 'βαλα μέσα στην εφημερίδα. Είναι ή δεν είναι μέσα; Θέλεις να επαληθεύσουμε; *(Πιάνει την εφημερίδα με το ένα χέρι και τη σηκώνει ψηλά. Βάζει το άλλο χέρι πίσω από την εφημερίδα και βγάζει δύο αυγά)*.

Οπ! Νάτα!... Μετά τους είπα: «Θέλω ψωμί». Μου έδωσαν και το 'βαλα κι αυτό μέσα στην εφημερίδα. Θέλεις να επαληθεύσουμε αν υπάρχει το ψωμί; *(Ξανακάνει τις ίδιες κινήσεις)*. Οπ! Να το ψωμί!... Μετά τους είπα: «Δώστε μου και τα υπόλοιπα γιατί πρέπει να φύγω». Θέλεις να επαληθεύσουμε ότι υπάρχουν; *(Πάντα μιμούμενος κινήσεις ταχυδακτυλουργού βγάζει πίσω από την εφημερίδα ένα καλάθκι γεμάτο τρόφιμα)*. Οπ!... Να και τα υπόλοιπα!... Όλα ζυγισμένα στο γραμμάριο. Μόνο που έλεγες ότι είμαι κεφάλας και δεν είμαι ικανός να μάθω τα κόλπα σου. Κοίτα με: ένα, δύο, τρία, πρώτα υπήρχαν τώρα όχι *(εξαφανίζει όλα τα τρόφιμα)*.

ΚΥΡΙΟΣ: Μπράβο σου!... Σου αξίζει ένα δώρο!...

ΨΗΛΟΣ: Δώσε μου τα παπούτσια μου...

ΚΥΡΙΟΣ: Τι μας λες; Για να φύγεις; όχι τα παπούτσια. Απ' τη στιγμή μάλιστα που μου έδειξες ότι έμαθες τα κόλπα καλά, σήμερα κιόλας θα σε πάω σ' έναν παλιό μου φίλο, ιμπρεσάριο για νούμερα τσίρκου. Να δεις τι μούτρα θα κάνει όταν σε δει! Χα! Χα! *(Μιμείται τη φωνή του ιμπρεσάριου)*. «Πώς! Ένας σκύλος ταχυδακτυλουργός; Δεν ξαναείδα ποτέ τέτοιο πράγμα. Μου τον πουλάς; Όχι;... Τότε θα τον νοικιάσω για 20.000 δρχ. το μήνα»... Θα γεμίσω χιλιάρικά. Ξέρεις τί θα τα κάνω.

ΨΗΛΟΣ: Θα κάνεις μια κλινική για αδέσποτα σκυλιά.

ΚΥΡΙΟΣ: Τι με νοιάζουν εμένα τα σκυλιά! Ποτέ δεν μπόρεσα να τα υποφέρω. Μ' αρέσουν μόνο οι γάτες!

Έτσι μ' αυτά τα χρήματα θα αγοράσω γάτες σ' όλα τα χρώματα... Μιάου! Μιάου! Κρίμα που δεν είσαι γάτος... ΨΗΛΟΣ: Μα ξέρω να κάνω πολύ καλά τη γάτα. Δεν θυμάσαι τί καλά νιαούριζα στο κυνοτροφείο; Μιάου!... Μιάου!... *(Το νιαούρισμα τελειώνει με ένα φτύσιμο στο πρόσωπο του κυρίου)*.

ΚΥΡΙΟΣ: Τι κάνεις;... Τρεκλάθηκες;... Με φτύνεις κιόλας...

ΨΗΛΟΣ: Ασφαλώς και σε φτύνω, γιατί είσαι ένας βρωμερός ψεύτης. Ήταν ψέμματα το ότι ήσουν φίλος του σκύλου και χρειαζόσουν την προστασία μου.

ΚΥΡΙΟΣ: Έλα ηρέμησε, μην είσαι ζηλιάρης! Τις γάτες θα τις αγοράσω για να τις ξαναπουλήσω. Δεν έχεις ιδέα για το πόσα μπορείς να κερδίσεις από το εμπόριο γούνας... Σκέψου ότι οι μισές γούνες είναι φτιαγμένες από δέρμα γάτας βαμμένο...

ΨΗΛΟΣ: Βρωμιάρη!... Όχι μόνο θέλεις να κερδίσεις από μένα αλλά κι απ' τις γάτες... Καταραμένη *(τον ξαναφτύνει)*.

ΚΥΡΙΟΣ: *(Πηδάει απ' το καροτσάκι και τον κυνηγάει)*. Θα σε σκοτώσω!...

ΨΗΛΟΣ: Ορίστε!... Έφτασες μέχρι το σημείο να υποκρίνεσαι τον παράλυτο για να σε λυπηθώ. Ήξερες ότι έχω καλή καρδιά κι ότι έτσι δεν θα σ' εγκατέλειπα.

ΚΥΡΙΟΣ: *(Τον πιάνει από το κολάρο)*. Κάτσε κάτω... Γρήγορα!... Θα σου δείξω εγώ, να μη σέβεσαι το αφεντικό σου! Θα σε δέσω με αλυσίδες...

ΨΗΛΟΣ: Και εγώ θα σε δαγκώσω! *(Τον δαγκώνει στο χέρι. Ο κύριος ουρλιάζει από τον πόνο)*. Τώρα θα σου πω και γω μια αλήθεια. Είμαι λυσσασμένος. Στο είχα κρύψει για να με πάρεις από το κυνοτροφείο.

ΚΥΡΙΟΣ: Όχι!... Γιατί μου το 'κανες αυτό!

ΨΗΛΟΣ: Τώρα που σε κόλλησα, φεύγω... Γειά σου λυσσασμένε!...

Σκοτάδι...

(Εν τω μεταξύ ο Υπουργός ψάχνει το παντελόνι του).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Εσωτερικό βαγονιού τραίνου. Μια τουαλέτα κι ένα συνεχόμενο διαμέρισμα. Με το άνοιγμα της αυλαίας βλέπουμε έναν κύριο με πυτζάμα να κοιμάται στο διαμέρισμα. Ο ψηλός ντυμένος ακόμη με την κουβέρτα εμφανίζεται στο διάδρομο. Βλέπει από την ανοιχτή πόρτα σε μια κρεμάστρα ένα παντελόνι. Το αρπάζει και κλείνεται στην τουαλέτα. Εμφανίζεται ο προϊστάμενος του τραίνου ο οποίος ξυπνά απαλά τον κύριο...

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Κύριε Υπουργέ, σ' ένα τέταρτο φθάνουμε... (Τον σκουντάει). Ξυπνήστε κύριε Υπουργέ...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Ωχ! Ωχ! Στο διάβολο, πιάστηκε η πλάτη μου. Όλο σε μένα τυχαίνουν αυτά τα καταραμένα τραίνα.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ. Λοιπόν γειά σας... (Βγαίνει στο διάδρομο όπου βλέπει τον ψηλό με το παντελόνι του Υπουργού. Μόλις τον βλέπει ο ψηλός ξαναγυρίζει πίσω και κλείνεται στην τουαλέτα. Φαίνεται ύποπτος στον προϊστάμενο γι' αυτό χτυπάει την πόρτα).

Κύριε θα ήθελα να δω το εισιτήριό σας!... Κύριε!... Δεν αισθάνεστε καλά; Μην κάνετε τον έξυπνο. Σας προειδοποιώ αν δεν ανοίξετε αμέσως, θα ανοίξω εγώ απ' έξω. (Βγάζει απ' την τσέπη του ένα κλειδί και το βάζει στην κλειδαριά. Ο ψηλός από μέσα σκουντάει την πόρτα. Ακούγεται ένα κρακ). Στο διάβολο έσπασε το κλειδί. Θα το πληρώσεις κι αυτό αν δεν βγεις αμέσως έξω. Εντάξει λοιπόν, θα περιμένω. Μα σε προειδοποιώ ότι στην επόμενη στάση θα φωνάξω την αστυνομία.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Είμαι σίγουρος ότι το κρέμασα... (Βγαίνοντας απ' το διαμέρισμα). Κύριε προϊστάμενε έχασα το παντελόνι μου.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Αδύνατον!...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Δεν το βρίσκω. Εξαφανίστηκε, κι όμως θυμάμαι ότι το κρέμασα. Πρέπει να μου το κλέψανε ενώ κοιμόμουν. Ίσως ο κλέφτης νόμισε ότι θα έχω και το πορτοφόλι μέσα. Ευτυχώς το είχα βάλει στην βαλίτσα. Μπορείς να μου πεις πώς θα κατέβω χωρίς παντελόνι;

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Μα δεν έχετε άλλο στη βαλίτσα σας;

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Έχω αλλά είναι σπορ παντελόνι και όπως καταλαβαίνεις δεν μπορώ να πάω στα εγκαίνια με μαύρο σακκάκι και καπέλο φορώντας το καρό παντελόνι.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Πω! Πω! Και τώρα τι θα κάνετε;

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: (Παρατηρώντας το παντελόνι του προϊσταμένου). Άκουσε!... Θα μου δώσεις το δικό σου. Είναι μαύρο και έχουμε το ίδιο ανάστημα.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Και θα μείνω εγώ χωρίς παντελόνι στο τραίνο;

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Πάρε ένα από τα δικά μου σπορ!... Κάνε μου αυτή τη χάρη, σε παρακαλώ!...

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Εντάξει, θα σας το δώσω.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Σας ευχαριστώ, θα σας θυμάμαι γι' αυτό. Ίσπου ν' αλλάξετε θα πάω μέχρι την τουαλέτα να πλυθώ.

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: (Ο Υπουργός πηγαίνει προς την τουαλέτα. Στο διάδρομο συναντιέται με τον ψηλό, ο οποίος κρατάει στο χέρι του το χερούλι της τουαλέτας που έσπασε και του έμεινε στο χέρι. Το βάζει στην τσέπη του. Περνάει στα γρήγορα απ' το διαμέρισμα του Υπουργού και βλέπει τον προϊστάμενο που ήδη έχει βγάλει το παντελόνι και

προσπαθεί να ανοίξει τη βαλίτσα του υπουργού, η οποία όμως δεν ανοίγει). Στο διάβολο είναι κλειδωμένη...

(Βγαίνει με το σλιπάκι στο διάδρομο και χτυπάει την πόρτα της αριστερής τουαλέτας στην οποία κρύφτηκε ο ψηλός).

Κύριε... θα είναι στην άλλη; ο λαθρεπιβάτης θα το 'σκασε... (Πάει στην άλλη τουαλέτα όπου ο υπουργός πλένει τα δόντια του). Κύριε υπουργέ...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Τι θέλεις;

ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Η βαλίτσα είναι κλειδωμένη. Πέστε μου πού έχετε το κλειδί για να την ανοίξω;

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Στο διάβολο!... Είναι στο παντελόνι που μου κλέψανε... Αλλά περίμενε να βγω και ξέρω ένα τρόπο για να την ανοίξω. (Προσπαθεί ν' ανοίξει την πόρτα η οποία όμως δεν έχει χερούλι).

(Ο ψηλός εν τω μεταξύ γυρίζει στο διαμέρισμα του υπουργού. Παίρνει ένα πουκάμισο από την κρεμάστρα και το φοράει. Κάνει το ίδιο και με το μαύρο σακκάκι. Όταν το φοράει αντιλαμβάνεται ότι είναι σακκάκι επίσημο με ουρά).

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Μα δεν έχει χερούλι από μέσα! Ανοίξτε μου εσείς απ' έξω.

ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Και μένα το κλειδί μου έσπασε εξαιτίας του κλέφτη.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Κάνε κάτι σε παρακαλώ και γρήγορα γιατί πρέπει να βγω. Πόσο απέχουμε ακόμη από το σταθμό;

ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Σχεδόν φτάσαμε... (Προσπαθεί ν' ανοίξει την πόρτα). Δεν γίνεται τίποτα... Πρέπει να περιμένουμε να φτάσουμε στο σταθμό.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Ούτε να το σκέφτεσαι. Εγώ πρέπει να κατέβω στον επόμενο σταθμό... με παντελόνι... γι' αυτό πρέπει να με βγάλεις αμέσως από εδώ. Τράβηξε το συναγερμό, να σταματήσει το τρένο.

ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Είναι μάταιο... Ήδη φτάσαμε στο σταθμό. Εγώ φεύγω τώρα... Πρέπει να ξαναβάλω το παντελόνι μου. Είμαι σε υπηρεσία. Εξ άλλου μόλις κατέβω θα βρω ένα άλλο κλειδί για να σας ανοίξω.

(Εν τω μεταξύ ο ψηλός τελείωσε το ντύσιμο και φοράει το ψηλό καπέλο). Το τρένο σταματάει...

(Ο ψηλός κατεβαίνει και βρίσκεται ανάμεσα σε δυο αστυνομικούς που νομίζει ότι θα του φορέσουν τις χειροπέδες. Ένας κύριος εμφανίζεται και του λέει καλωσόρισες. Ένας από τους δυο αστυνομικούς ανεβαίνει στο βαγόνι και παίρνει τη βαλίτσα και το παντελόνι του προϊστάμενου το οποίο τυλίγει σε μια εφημερίδα).

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: (Στον Προϊστάμενο). Αν δεν κάνεις κάτι για να κατέβω γρήγορα, θα σε μηνύσω, θα σε απολύσω, θα σε καταστρέψω.

ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: (Τρέχει προς το διαμέρισμα το οποίο βρίσκει άδειο). Το παντελόνι μου! Ποιός το πήρε!...

(Η ομάδα του ψηλού απομακρύνεται από τον σταθμό κάτω από τους ήχους της μπάντας που παίζει).

ΣΤΑΘΜΑΡΧΗΣ: Κύριε προϊστάμενε!... Πού είσαι;...

ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: (Βγάζοντας το κεφάλι από την πόρτα). Εδώ είμαι!...

ΣΤΑΘΜΑΡΧΗΣ: Άντε κατέβα, πρέπει να υπογράψεις το φύλλο αναχώρησης.

ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Ψάχνω το παντελόνι μου. Εξαφανίστηκε... (εμφανίζεται με το σλιπάκι).

ΣΤΑΘΜΑΡΧΗΣ: Τι κάνεις;... Τρελλάθηκες;...

ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Το έβγαλα για να το δώσω στον Υπουργό.

ΣΤΑΘΜΑΡΧΗΣ: Μα για ποιόν υπουργό μιλάς;

ΠΡΟ-Ι-ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Γι' αυτόν που είναι κλεισμένος στην τουαλέτα...

ΣΤΑΘΜΑΡΧΗΣ: Ο υπουργός κατέβηκε... Νάτος που φεύγει με το δήμαρχο και τους άλλους επισήμους.

ΠΡΟ-ΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Μα τότε ο άλλος ποιός είναι; Τώρα κατάλαβα. Είναι εκείνος ο λαθρεπιβάτης. Να γιατί προσποιότανε ότι δεν μπορεί ν' ανοίξει την πόρτα. Μ' έκανε να πιστέψω ότι δεν μπορεί ν' ανοίξει την πόρτα. Μ' έκανε να πιστέψω ότι ήταν ο υπουργός ενώ ο πραγματικός φόρεσε το παντελόνι μου κι έφυγε νομίζοντας ότι άνοιξα την βαλίτσα του και πήρα το δικό του. Μόλις τον βγάλω έξω από την τουαλέτα θα τον σκοτώσω. Όχι... καλύτερα να τον πετάξω από το παράθυρο αφού του πάρω το παντελόνι.

ΣΤΑΘΜΑΡΧΗΣ: Πέταξέ τον αν θέλεις αλλά τώρα υπόγραψε εδώ γιατί το τρέινο πρέπει να φύγει. Ήδη έχει καθυστερήσει.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: (Ουρλιάζοντας). Σταματήστε!... Σταματήστε!... Δεν μπορεί να φύγει. Κατεβάστε με... Ανοίξτε την πόρτα.

ΠΡΟ-ΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΡΑΙΝΟΥ: Μείνε ήσυχος, θα ανοίξω. Θα σου μάθω εγώ να κάνεις τον έξυπνο στους εργαζόμενους. Τέρμα το υπουργιλίκι σου αγαπητέ μου.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Μα τί είναι αυτά που ακούω. Τέρμα το υπουργιλίκι μου. Άκου πράγματα... Μήπως έπεσε η κυβέρνηση πάλι;

Σκοτάδι...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Στη σκηνή βλέπουμε τον ψηλό με το επίσημο κουστούμι περιτριγυρισμένο από τους επισήμους με τις γυναίκες τους. Υψώνουν τα ποτήρια. Τσιν!... τσιν!... τσιν!...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: (Ακούει έναν από τους επισήμους που του μιλά στ' αυτί, μετά απευθύνεται στον ψηλό χαμογελώντας πονηρά). Κύριε υπουργέ... Έχω μια έκπληξη για σας. Είναι εδώ η γυναίκα σας.

ΨΗΛΟΣ: (Τους ραντίζει όλους με το κρασί που είχε στο στόμα). Η γυναίκα μου; (Βήχει).

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Το ήξερα ότι θα τα χάνατε. Δεν το περιμένατε. Και η σύζυγός σας το ίδιο είπε, όταν έφτασε χθες βράδυ. Μας παρακάλεσε να το κρατήσουμε μυστικό, μέχρι το τσούγκρισμα των ποτηριών.

ΨΗΛΟΣ: Και γιατί όλα αυτά;...

ΕΝΑΣ ΕΠΙΣΗΜΟΣ: Μα γιατί σήμερα είναι η επέτειος των γάμων σας.

ΨΗΛΟΣ: (Γελάει ψυχρά). Χα! Χα! Έχετε δικιο! Το είχα ξεχάσει.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: (Πηγαίνει προς τα δεξιά της σκηνής). Εμπρός κυρία... Τώρα μπορείτε να ρηθήτε. Τον ετοιμάσαμε για την έκπληξη. (Ο ψηλός κλείνει τα μάτια του και όταν τα ξανανοίγει βλέπει μπροστά του την Αγγέλα).

Κύριε υπουργέ, η γυναίκα σας....

ΨΗΛΟΣ: (Κάνει ένα βήμα πίσω). Αγγέλα!...

ΑΓΓΕΛΑ: (Κάνει δύο βήματα μπροστά). Ξάστερε!...

ΨΗΛΟΣ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΑ: (Μαζί). Τι δουλειά έχεις εδώ;...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Άντε κύριε υπουργέ. Μη την κοιτάτε έτσι. Σκεφτείτε ότι ήρθε μέχρι εδώ για να γιορτάσει την επέτειό σας. Σας αγαπάει τόσο πολύ!... Σας αφήνω για λίγο μόνους, αλλά μόνο για πέντε λεπτά. Μας περιμένουν για να βάλετε την πρώτη πέτρα για το χτίσιμο.

ΨΗΛΟΣ: Παντρεύτηκες τον υπουργό;...

ΑΓΓΕΛΑ: Όχι είμαι η φιλενάδα του. Ήθελα να τον δω και τους είπα ότι είμαι η γυναίκα του. Ευτυχώς που δεν ήρθε, ποιός ξέρει τί σκηνή θα μου δημιουργούσε. Είναι τόσο βαρετός και ανυπόφορος, και επιπλέον πολύ θρησκοδληπτος. Σκέψου ότι με ανάγκασε να βάλω αυτό το φόρεμα, το μπρός πίσω επειδή είχε πολύ ντεκολτέ. *(Γυρίζει και δείχνει την πλάτη της, η οποία είναι γυμνή ως κάτω)*. Πές μου εσύ, είναι ή δεν είναι θρησκοδληπτος. Ευτυχώς που δεν ήρθε. Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που σε ξαναβρήκα. Γιατί όμως είσαι ντυμένος με το φράκο; Πρέπει να τα οικονομήσες καλά!... Τι είδους καριέρα έκανες;...

ΨΗΛΟΣ: Να σου πω. Άρχισα από σκύλος.

ΑΓΓΕΛΑ: Η αρχή είναι πάντα δύσκολη. Πόσο χαίρομαι που σε ξαναβρήκα. Ελπίζω να μην έρθει ο άλλος και τα χαλάσει όλα.

ΨΗΛΟΣ: Μείνε ήσυχη, δεν πρόκειται να έρθει.

(Κάθε τόσο περνάει ένας σερβιτόρος και τους γεμίζει τα ποτήρια. Ο ψηλός έχει πιει αρκετά).

ΑΓΓΕΛΑ: Πώς είσαι τόσο σίγουρος; Τον γνωρίζεις;...

ΨΗΛΟΣ: Ασφαλώς και τον γνωρίζω. Πώς αλλιώς θα βρισκόμουν εδώ!...

ΑΓΓΕΛΑ: Σ' έστειλε αυτός, να τον αντικαταστήσεις, επειδή είχε προβλήματα;

ΨΗΛΟΣ: Όχι!... Αυτός δεν ξέρει τίποτα...

ΑΓΓΕΛΑ: Ήξερα ότι κάποτε θα συνέβαινε κι αυτό. Νομίζει ότι είναι ο πιο έξυπνος από όλους και να δεις ότι μια μέρα θα του πάρουνε και το παντελόνι.

ΨΗΛΟΣ: Του το κάνανε ήδη... Την έπαθε γιατί δεν ήταν ξύπνιος. *(Γελάει δυνατά, μετά σοβαρεύεται, γίνεται με-*

λαγχολικός). Πώς και τα έφτιαξες μαζί του;

ΑΓΓΕΛΑ: Εξαιτίας σου... Μη γελάς για να σου τα πω...

ΨΗΛΟΣ: Εντάξει δε γελάω.

ΑΓΓΕΛΑ: Όταν έφυγες μου είπες: «Γειά σου στο επανιδείν» κι εγώ σου είπα: «Γειά σου στο επανιδείν»... *(Ξαναπερνάει ο σερβιτόρος γεμίζοντας τα ποτήρια τους)*. Πέρασαν πολλές μέρες χωρίς να φανείς και επειδή ένιωθα μεγάλη ανάγκη να σε δω... Δεν γελάς, έτσι;...

ΨΗΛΟΣ: Ένιωθες την ανάγκη να με δεις;...

ΑΓΓΕΛΑ: Ακριβώς. Πήγα και στο καφενείο να σε ψάξω, αλλά ούτε και από κει είχες φανεί. Έτσι ήρθα στη Ρώμη μήπως και σε συναντήσω. Πήγα σε όλα τα υπουργεία... Νάξερεις τί περπάτημα έκανα!... Τι κόσμο είδα!... Μόνο εσένα δεν βρήκα...

ΨΗΛΟΣ: Πού να το σκεφτείς να περάσεις από το δημόσιο κυνοτροφείο!... Κλουβί νούμερο 12... Μεγάλη ιστορία, θα σου την διηγηθώ αργότερα. Συνέχισε εσύ και πες μου πώς γνώρισες τον υπουργό...

ΑΓΓΕΛΑ: Μια μέρα συνάντησα στο δρόμο κάποιον που έμοιαζε με «τον ορθόδοξο παπά». Ήταν ο υπουργός... Του λέω, καλημέρα παπά, πώς είστε;... Αστειεύτηκε κι εκείνος με την ομοιότητα κι έτσι γίναμε φίλοι. Ήμουν τυχερή που τον γνώρισα γιατί έτσι σε ξαναβρήκα.

ΨΗΛΟΣ: Μια που μιλάμε για ομοιότητες. Αυτοί που βρίσκονται εδώ δεν σου θυμίζουν τους φίλους μας στο Μιλάνο;

ΑΓΓΕΛΑ: Σωστά. Ήθελα να στο πω κι εγώ.

ΨΗΛΟΣ: Ευτυχώς που συμβαίνει και σε σένα αυτό. Νόμιζα ότι τρελλάθηκα. Εδώ και αρκετό καιρό βλέπω τίς ίδιες φάτσες. Μόνο εσένα δεν έβλεπα...

ΑΓΓΕΛΑ: Και εγώ το ίδιο. Πόσο χαίρομαι που σε ξαναβρήκα. *(Ξαναπερνάει ο σερβιτόρος με τα ποτά)*. Σου πάνε πολύ τα ρούχα του υπουργού. Σε κάνουνε ακόμη πιο ψηλό.

ΨΗΛΟΣ: Αισθάνομαι πολύ όμορφα. *(Τρεκλίζει λίγο)*.

ΑΓΓΕΛΑ: Σε πιστεύω. Με την καριέρα που έκανες.

ΨΗΛΟΣ: Ξέρεις κάτι!... Δεν θυμάμαι τί ήρθα να κάνω εδώ!...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Μα πώς δεν θυμάστε κύριε Υπουργέ!... Θα βάλετε την πρώτη πέτρα για τα θεμέλια του καινούργιου μας σχολείου. Σας αρέσει πάντα να αστείευεστε. Ελάτε από δω.

(Ακούγεται μουσική. Σηκώνεται η αυλαία στο βάθος και φαίνεται ένα εργοτάξιο με κολώνες σκεπασμένες με σημαίες. Δυο κυρίες κρατάνε μία κορδέλα. Ο ψηλός τρεκλίζοντας πάει μπροστά στην κορδέλα. Πάνω σε ένα μαξιλάρι του φέρνουνε το ψαλίδι. Το πιάνει και κόβει την κορδέλα. Δεν την αφήνει όμως. Την κόβει και την ξανακόβει και έπειτα βάζει τα κομματάκια μέσα στο καπέλο. Κάνει μια μαγική κίνηση και βγάζει από το καπέλο μικρές σημαιοούλες τις οποίες μοιράζει στους παρευρισκομένους. Χειροκροτούν ενθουσιασμένοι. Ο Δήμαρχος μιλάει από το μικρόφωνο).

Τώρα κύριοι, πριν ο κύριος υπουργός βάλει την πρώτη πέτρα στα θεμέλια του καινούριου μας σχολείου, θα ήθελα να παρασημοφορήσει τους δασκάλους αυτού του σχολείου που τόσα κάνανε για το δικιο... την ελευθερία... την πατρίδα... την αγάπη... *(Χειροκροτήματα από το πλήθος. Ξαναφέρνουνε το μαξιλάρι με τα παράσημα αυτή τη φορά. Ο ψηλός παίρνει ένα και το κρεμάει στο στήθος ενός κυρίου που του δείχνουνε. Τον αγκαλιάζει και γυρίζει να πάρει άλλο. Μπροστά του είναι μια γυναίκα με μεγάλο στήθος. Φαίνεται αναποφάσιστος, έπειτα την γυρίζει ανάποδα και της το κρεμάει στην πλάτη. Όλοι χειροκροτούν. Ο ψηλός φθάνει μπροστά στην Αγγέλα, κοιτάζει το μαξιλάρι που είναι άδειο από παράσημα, πλησιάζει σε κάποιον, του ζητάει συγνώμη, και του παίρνει το παράσημο. Μετά γυρίζει πίσω, το κρεμάει στο στήθος της Αγγέλας και την αγκαλιάζει. Όλοι χειροκροτούν. Πλησιάζει ο δήμαρχος).* Ευχαριστούμε κύριε υπουργέ... ορίστε η περγαμηνή ιδρύσεως του σχολείου... Θα θέλαμε να την βάλετε μαζί με την πρώτη

πέτρα... κάντε μας αυτή την τιμή!...

ΨΗΛΟΣ: Η τιμή είναι δική μου αγαπητέ μου. *(Πιάνει την περγαμηνή, την ξετυλίγει και τη δείχνει στο πλήθος. Έπειτα την ξανατυλίγει και τη βάζει μέσα σε μια κολώνα. Έπειτα ανάβει ένα σπίρτο και το βάζει στη βάση της κολώνας. Από την κορυφή της κολώνας βγαίνουν καπνοί από το σκάσιμο πυροτεχνημάτων. Όλοι τρέχουν τρομοκρατημένοι. Ο ψηλός με την Αγγέλα μένουν μόνοι και αγκαλιάζονται).* ΑΓΓΕΛΑ: Τί όμορφα που είναι Ξάστερε!...

ΦΩΝΗ ΑΠ' ΕΞΩ: Δεν μπορείς να μου ξεφύγεις... Θα σε πιάσω...

(Μπαίνει στη σκηνή ο προϊστάμενος του τραίνου με το σλιπάκι κυνηγώντας τον υπουργό ο οποίος είναι με την πυτζάμα).

ΑΓΓΕΛΑ: *(Ξεκολλάει από τον ψηλό και τρέχει από πίσω του).* Ε! Υπουργέ... Περιμένε με... Περιμένε με...

(Ξαναμπαίνει στη σκηνή ο Προϊστάμενος. Ο ψηλός τρέχει να φύγει γιατί τον αναγνώρισε ο προϊστάμενος).

ΤΕΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Κρεβατοκάμαρα αυτοκρατορικού στυλ, είσοδος με διπλή πόρτα, μια πόρτα που οδηγεί στο μπάνιο. Στα δεξιά ένα ντιβάνι με δύο πολυθρόνες. Ένα παραβάν με ένα μικρό γραφείο στα αριστερά. Η πόρτα της εισόδου ανοίγει, μπαίνει ο δήμαρχος, ακολουθούμενος από τον ψηλό στον οποίο δίνει τα κλειδιά.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Με την άνεσή σας, να και τα κλειδιά... (Ο ψηλός τα βάζει στην τσέπη)... Πώς σας φαίνεται;

ΨΗΛΟΣ: Καθόλου άσχημο... Αυτό είναι το κρεβάτι που όπως λες κοιμήθηκε ο Ναπολέοντας;...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Ακριβώς. Πριν γίνει ξενοδοχείο αυτό το κτίριο, ήταν η έδρα του αυστριακού κυβερνήτη.

ΨΗΛΟΣ: Είναι απίθανο σε πόσα κρεβάτια κοιμήθηκε ο Ναπολέοντας. Γι' αυτόν και για τον Γαριβάλδη, αν πιστέψουμε αυτά που λένε σε κάθε μέρος που πας, πρέπει να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι δεν κάνανε τίποτα άλλο παρά να κοιμούνται.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Χα!... χα!... Πολύ ωραίο... Ξέρετε ότι είστε ο πιο διασκεδαστικός υπουργός που έχω γνωρίσει;

ΨΗΛΟΣ: Ίσως γιατί είμαι λιγότερο υπουργός απ' ό,τι φαίνομαι... (Κάθεται στο ντιβάνι). Ας καθήσω... κουράστηκα από το τρέξιμο... Ούτε όταν ήμουν σκύλος δεν έτρεξα τόσο πολύ!...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Πώς είπατε;...

ΨΗΛΟΣ: Τίποτα!... Τίποτα!... αναμνήσεις από το ξεκίνη-

μα της καριέρας μου.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Καταλαβαίνω. Πάντως, συγγνώμη αν σας το ξαναλέω, σήμερα είσασαν πραγματικά μεγάλοι, με τα πυροτεχνήματα και τα ταχυδακτυλουργικά... Δεν το περίμενα ποτέ, ότι υπήρχε υπουργός ταχυδακτυλουργός.

ΨΗΛΟΣ: Στον κύκλο μας όλα να τα περιμένεις; Είναι αυτοί που κάνουνε τα πηδήματα του θανάτου, αυτοί που σκαρφαλώνουν στα τζάμια, οι επίλεκτοι σκοπευτές; οι ταχυδακτυλουργοί είναι οι πιο συνηθισμένοι... (Δείχνοντας τρεις βάλιτσες στο βάθος)... Ποιανού είναι αυτές οι βάλιτσες; Εγώ έφερα μόνο μια...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Είναι της συζύγου σας... Η κυρία σας κοιμήθηκε εδώ χθες.

ΨΗΛΟΣ: Στο κρεβάτι του Ναπολέοντα; Ευτυχώς που είναι πεθαμένος, αλλιώς θα είχα τις αμφιβολίες μου. Πιστεύω να ξέφυγε από εκείνον τον τρελλό με τις πυτζάμες.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Α!... τώρα που το θυμήθηκα. Πάρτε αυτό (του δίνει ένα φάκελο).

ΨΗΛΟΣ: Και εγώ που δεν πίστευα στα φακελάκια!...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Και καλά κάνατε, γιατί δεν είναι φακελάκι...

ΨΗΛΟΣ: Τι κρίμα!...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Έχετε πάντα έτοιμο το αστείο... Με την φήμη που έχετε δεν θα τολμούσαμε ποτέ τέτοιο πράγμα... Είναι χρήματα για την ανέγερση του μνημείου «του φίλου του ανθρώπου».

ΨΗΛΟΣ: Ποιανού;... Μου φαίνεται ότι το ξανάκουσα αυτό το όνομα...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Μα ναι!... Το μνημείο του πιστού σκύλου. Δεν θυμάστε ότι σας είχαμε γράψει για να ενδιαφερθείτε για το μνημείο;

ΨΗΛΟΣ: Ναι, τώρα το θυμάμαι: Το μνημείο του πιστού σκύλου... Γαβ!... Γαβ!...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Τι ωραία που τον μιμείστε. Μοιάζατε σαν αληθινός σκύλος.

ΨΗΛΟΣ: Φτάνει με τα αστεία... Πόσα χρήματα είναι;...
ΔΗΜΑΡΧΟΣ: 500.000 χιλ.... Οι 200.000 χιλ. θα χρησι-
μέσουν για την ανέγερση του μνημείου και τα υπόλοιπα
για το καινούριο δημόσιο κυνοτροφείο.

ΨΗΛΟΣ: Θα φτιάξετε δημόσιο κυνοτροφείο;...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Το παλιό καταστράφηκε από τον πόλεμο.
Να ξέρετε πόσα αδέσποτα κυκλοφορούν και μολύνουν
την πόλη μας!...

ΨΗΛΟΣ: Ενώ τώρα με έναν ωραίο θάλαμο αερίων,
θάνατος στο αδέσποτο σκυλί και από την άλλη μεριά
μνημείο στο πιστό σκύλο. Κάνετε πολύ καλά που
απευθυνθήκατε σε μένα...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Γνωρίζουμε τον χαρακτήρα σας. Τα
χρήματά μας βρίσκονται σε καλά χέρια.

ΨΗΛΟΣ: Μιλήσατε πολύ σωστά.

(*Βγαίνουν από το δωμάτιο και κλειδώνουν την πόρτα.
Μετά από λίγο ακούγεται να γυρίζει κλειδί στην πόρτα.*)

ΑΓΓΕΛΑ: (*Μπαίνει ακολουθούμενη από τον υπουργό*). Εδώ
είμαστε!... Κοίτα τί μεγάλο και μαλακό κρεβάτι. Ξέρεις
ότι δεν μπόρεσα να κλείσω τίποτα όλη τη νύχτα; Μόλις μ'
έπαιρνε ο ύπνος, με την ιδέα ότι θα χάσω την ευχαρίστη-
ση να απολαύσω αυτό το ωραίο δωμάτιο με το μαλακό
κρεβάτι, σηκωνόμουν, άναβα το φως, έριχνα λίγο νερό
στο πρόσωπό μου και κρατιόμουν ξύπνια.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Συνάντησα τρελλό κόσμο, αλλά σαν κι
εσένα...

ΑΓΓΕΛΑ: Ακούστε ποιός μιλάει!... Αυτός που έτρεχε με
τις πυτζάμες, κυνηγημένος από έναν προϊστάμενο τραί-
νου με το σλιπάκι... Όσο σκέφτομαι την φάτσα του
θυρωρού όταν σε είδε με τις πυτζάμες...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Κόφτο!...

ΑΓΓΕΛΑ: Εντάξει... Αυτό είναι το ευχαριστώ σου,
επειδή σε ξέμπλεξα από τις φασαρίες... Ας μην ήταν
φίλος μου αυτός που σε αντικατέστησε και τότε τα

λέγαμε...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Κάνε μου την χάρη, άκου φίλος σου... Αν
ήταν ευγενικός μαζί σου, ήταν γιατί του είπες ότι ήσουν
γυναίκα μου. (*Βλέπει τη βαλίτσα του*). Ευτυχώς την
βρήκανε... Ποιός ξέρει τί θα πίστεψε όταν του είπες ότι
ήσουν η γυναίκα μου...

ΑΓΓΕΛΑ: Μείνε ήσυχος. Δεν του είπα ότι είμαι γυναίκα
σου. Ήταν πάντα ευγενικός μαζί μου... Δεν είναι ψηλο-
μύτης όπως εσύ... και αν θέλεις να ξέρεις, όταν γνωρι-
στήκαμε μου ζήτησε να τον παντρευτώ, δηλαδή όχι
ακριβώς να τον παντρευτώ, αλλά να προσπαθήσουμε να
ζήσουμε μαζί και εγώ η ανόητη του αρνήθηκα... για να πω
το ναι σε σένα. Τι βλάκας που ήμουνα!...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Μπορείς να κάνεις την αλλαγή και τώρα αν
θέλεις...

ΑΓΓΕΛΑ: (*Μελαγχολικά*). Ποιός ξέρει, αν θα με θέλει
ακόμη. Πάντως όταν μου έβαζε το παράσημο και μ'
αγκάλιαζε φαινότανε ότι ήθελε... Τώρα όμως με τη θέση
που έχει!... Όταν έκανε τον Ριγολέτο είχα πιθανότητες
αλλά τώρα...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Τι είπες;... Δεν μου είχες πει ότι προε-
ρχότανε από τη λυρική σκηνή!... Πάω να κάνω μπάνιο, και
για να δεις ότι δεν μου είσαι ανυπόφορη τραγουδήσέ μου
κάτι σε παρακαλώ. Έτσι τουλάχιστον δεν θα κοιμηθώ
στο μπάνιο.

(*Μέσα από το μπάνιο*). Άντε τί έγινε!... Εμπρός
μίλα... Μίλα μου για τη μεγάλη σου αγάπη. Πάντως έχεις
μεγάλη φαντασία: Υπουργός που έρχεται από τη Ρώμη
για να με αντικαταστήσει και ονομάζεται Καιρός Ξάστε-
ρος, πρώην βαρύτονος της λυρικής, ερωτευμένος με
σένα... Ούτε παιδάκι δεν θα το πίστευε... Ο Υπουργός
Καιρός Ξάστερος... Θα ήθελα να τον γνωρίσω... Χά!...
Χά!...

(*Ακούγεται νερό που τρέχει*).

ΑΓΓΕΛΑ: (*Μένει για μια στιγμή ακίνητη, μετά της έρχεται
μια ιδέα: Πάει προς την πόρτα και την χτυπάει*). Ποιός

είναι;... Α! εσύ Ξάστερε!... Μη μπαίνεις μέσα αγάπη μου γιατί είναι ο άλλος στο μάνιο... Θέλεις να μου μιλήσεις;... Εντάξει μπες αλλά για ένα λεπτό μόνο. (Ανοίγει και κλείνει με θόρυβο την πόρτα. Περπατάει στο δωμάτιο χτυπώντας δυνατά τα πόδια). Αγάπη μου, μην κάνεις φασαρία... θα μας ακούσει... Μη με σφίγγεις τόσο δυνατά... ΄Αφησέ με Ξάστερε, άφησε μέ... Θέλεις να με φιλήσεις;... όχι!... όχι!... θα μας ακούσει... (Φιλάει το χέρι της). ΄Οχι... (Δίνει ένα χτύπημα το χέρι της). Συγνώμη αν σε χτύπησα αλλά το ήθελες... Και τώρα φύγε!... (Μιμούμενη φωνή άνδρα). «Έλα μαζί μου»... ΄Οχι δεν μπορώ... ΄Αφησέ με!... Θα μου σκίσεις το φόρεμα... Θα μου αγοράσεις άλλο; Πώς!... ΄Ενα ολόλευκο!, δηλαδή θέλεις να με παντρευτείς;... Τότε όλα αλλάζουν, θα έρθω μαζί σου, περίμενέ με κάτω, παίρνω τα πράγματά μου και κατεβαίνω... Γειά σου αγάπη μου...

(Ανοίγει και ξανακλείνει την πόρτα με δύναμη. Εκείνη τη στιγμή βγαίνει ο υπουργός που την κοιτάζει διασκεδάζοντας, σκουπίζοντας το κεφάλι του). Α!... Εσύ είσαι;...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Ναι εγώ...

ΑΓΓΕΛΑ: ΄Ηταν ο σερβιτόρος... ΄Εκανε λάθος στο δωμάτιο.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Ο σερβιτόρος ονομάζεται Ξάστερος;...

ΑΓΓΕΛΑ: Θεέ μου!... Δηλαδή τ' άκουσες όλα;... Σου ορκίζομαι ότι δεν ήθελα... η πόρτα ήταν ανοιχτή και μπήκε μέσα. Δεν μπορούσα να τον εμποδίσω. (Ανοίγει την πόρτα, πίσω από την οποία φαίνεται η άλλη; η διπλή πόρτα).

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Συμφωνώ ότι αυτή ήταν ξεκλειδωτή, αλλά η άλλη;...

ΑΓΓΕΛΑ: ΄Ηταν κλειδωμένη;...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Ασφαλώς... Την είχα κλειδώσει εγώ... Χα! Χα!... Από που μπήκε ο Ξάστερός σου; Από την κλειδαρότρυπα; Τι κάνει ο έρωτας!... Πάντως συγχαρητήρια, έπαιξες θαυμάσια το ρόλο σου. Το διασκεδάσα... Μπράβο σου. Αλλά τώρα κάθισε ήσυχα γιατί θέλω να γράψω μερικά γράμματα. Πήγαινε ξάπλωσε. (Πάει πίσω από το

παραβάν και κάθεται στο γραφείο, ανάβει το φως του αμπαζούρ. Η Αγγέλα πετάει ένα παπούτσι που χτυπάει στο παραβάν. Ο υπουργός την ειρωνεύεται). Μου φαίνεται ότι χτυπούν την πόρτα!... Πήγαινε ν' ανοίξεις σε παρακαλώ. ΑΓΓΕΛΑ: Εξυπνάκια... (Ακούγεται ξεκλειδωμα πόρτας. Πίσω από την Αγγέλα ανοίγει η πόρτα. Μπαίνει ο ψηλός. Δεν βλέπει την Αγγέλα γιατί έχει σκύψει κάτω από το κρεβάτι για να πάρει το παπούτσι που πέταξε προηγουμένως. Τον βλέπει πρώτα η Αγγέλα η οποία του λέει χαμηλόφωνα). Ξάστερε... Πώς μπήκες;...

ΨΗΛΟΣ: Αγγέλα, ευτυχώς που γύρισες νόμισα ότι είχες φύγει με τον άλλο.

ΑΓΓΕΛΑ: Μη φωνάζεις. Είναι πίσω από το παραβάν...

(Ο Υπουργός κουνάει το κεφάλι του χαμογελώντας νομίζοντας ότι η Αγγέλα ξανάρχισε να παίζει θέατρο). Γράφει κάτι γράμματα. Πήγαινε; γιατί θα μας ακούσει...

ΨΗΛΟΣ: Ούτε να το σκέφτεσαι. Δεν φεύγω αν δεν έρθεις μαζί μου.

ΑΓΓΕΛΑ: Μαζί σου;... Το λές αλήθεια;... (Του δίνει ένα φιλι στο μάγουλο). Από την συγκίνηση ξέρεις... (ο ψηλός την αγκαλιάζει σφιχτά). Σιγά θα με σκάσεις... Θα μου σκίσεις το φόρεμα... Ορίστε, μου το έσκισες...

ΨΗΛΟΣ: Θα σου αγοράσω άλλο.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: (Χωρίς να σταματήσει να γράφει, προσπαθεί να μιμηθεί τη φωνή του ψηλού νομίζοντας ότι την κάνει η Αγγέλα). ΄Ενα φόρεμα κατάλευκο...

ΑΓΓΕΛΑ: Είπες λευκό;...

ΨΗΛΟΣ: Εγώ δεν είπα τίποτα, αλλά αν θέλεις λευκό, λευκό θα σου αγοράσω... ΄Αντε πάμε.

ΑΓΓΕΛΑ: Κρίμα που δεν μπορούμε να πάρουμε μαζί μας αυτό το ωραίο κρεβάτι.

ΨΗΛΟΣ: ΄Αλλη φορά. Τώρα μου φτάνει που παίρνω εσένα.

(Βγαίνουν έξω).

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: (Τραγουδώντας χαρούμενος). Πολύ ωραία.. Μπράβο σου... Τελείωσες το τόσο συγκινητικό δράμα

σου; Τώρα όμως φτάνει γιατί άρχισες να υπερβάλεις. Μόλις πριν σου είπα ότι το κλειδί της έξω πόρτας το έχω εγώ αλλά εσύ εκεί. Από πού βγήκες; από την κλειδαρότρυπα; Χα!... Χα!...

(Βγαίνει έξω από το παραβάν). Αγγέλα που είσαι;... Άντε μην κρύβεσαι... είσαι στο μπάνιο!... Έλα, ένα αστείο έκανα... Φτάνουν τ' αστεία Αγγέλα... (κοιτάει κάτω απ' το κρεβάτι).

(Ανοίγει η πόρτα της εισόδου και εμφανίζεται ο δήμαρχος).

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: (Βλέπει σκυμμένο τον υπουργό κάτω από το κρεβάτι). Κύριε υπουργέ σας έφερα ένα ζευγάρι πυτζάμες... Κύριε υπουργέ!...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: (Σηκώνεται αφηρημένος). Τι είπες;...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Συγγνώμη, αλλά ποιός είσαι;...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Πώς ποιός είμαι!... Είμαι ο... (Κοιτάζει γύρω του). Από πού μπήκες;

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Απ' την πόρτα φυσικά, ήταν ανοιχτή. Τέλος πάντων ας αφήσουμε τις πόρτες... Πού είναι ο κύριος υπουργός;...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Εγώ είμαι. Τι επιθυμείτε;

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Μην κάνεις τον έξυπνο. Θέλω τον αξιότιμο υπουργό Ξάστερο.

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Δηλαδή υπάρχει στ' αλήθεια;

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Ασφαλώς υπάρχει. Είναι ο καλύτερος υπουργός που γνώρισα. Λοιπόν πού είναι;...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Έφυγε με τη φίλη μου και με τη βαλίτσα μου. Άλλη μια φορά χωρίς παντελόνι.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Χα!... Ήταν φίλη σου;... Πολύ ωραία έκανε και σου την πήρε. Το φχαριστήθηκα... Μου είσαι αντιπαθής ξέρεις!...

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: (Κοιτάζει το δήμαρχο και του έρχεται μια ιδέα. Αρπάζει τον χαρτοκόπτη και τον βάζει στο λαιμό του δημάρχου). Βγάλε το παντελόνι σου γρήγορα... Άντε κουνήσου...

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: (Φοβισμένος). Θα το βγάλω αλλά μη με

σκοτώσεις, σε παρακαλώ έχω παιδάκια...

(Βγάζει το παντελόνι του και το δίνει στον υπουργό. Ξαφνικά από την πόρτα εμφανίζεται ο προϊστάμενος του τραίνου ακόμη με το σλιπάκι. Αρπάζει το παντελόνι στον αέρα και φεύγει τρεύχοντας).

Πέφτει η αυλαία... Σκοτάδι...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ανοίγει η αυλαία. Στο μπροστινό μέρος της σκηνής είναι παρατεταγμένοι οι ηθοποιοί στις ίδιες θέσεις που ήταν στην πρώτη πράξη στη σκηνή πριν από το γάμο. Η σκηνή ζαναρχίζει απ' τη στιγμή που οι τέσσερις φίλοι προσπαθούν να ζυπνήσουν τον ψηλό που μετά το πέσιμο έμεινε αναισθητός. Ο ψηλός είναι ζαπλωμένος στο πάτωμα. Ένας από τους φίλους του δίνει σφαλιάρες για να ζυπνήσει. Ο ψηλός δείχνει ότι συνέρχεται.

ΨΗΛΟΣ: *(Παραμιλάει ακόμη).* Χα!... Χα!... Κοίτα τρέξιμο ο προϊστάμενος... Αγγέλα περιμένε με... Μη τρέχεις...

ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΣ: Αυτός ακόμη ονειρεύεται!...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ρίξτε του λίγο νερό. Ίσως ανοίξει τα μάτια του. *(Ένας απ' τους φίλους του ρίχνει ένα ποτήρι νερό. Ο ψηλός ανοίγει τα μάτια και κοιτάζει γύρω του).*

ΨΗΛΟΣ: Αγγέλα!... Αγγέλα!... Πού είναι η Αγγέλα;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣ: Άντε ξύπνα επιτέλους... Μας έσκασες... Νάξερες τί παραμιλητό έκανες, σε φοβηθήκαμε...

ΨΗΛΟΣ: Δηλαδή όλα αυτά τα ονειρεύτηκα;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Εδώ και μισή ώρα παραμιλάγες. Λίγο ακόμα και θα καλούσαμε το ασθενοφόρο.

ΨΗΛΟΣ: Πούστη Θεέ... Ήταν όνειρο... Έτσι δεν παίζω... Πολύ εύκολο να τελειώνουν έτσι οι ιστορίες... Όταν κάποιος δεν ξέρει τί να κάνει βγάζει από το τσεπάκι ένα όνειρο και όλα λύνονται. Γουρούνα φτώχεια έπρεπε να το φανταστώ. Όλοι είχανε τα πρόσωπά σας στην ιστορία, μόνο απ' αυτό έπρεπε να καταλάβω ότι ήταν όνειρο. Στο διάβολο!...

(Όλοι γελούν με την αγανάκτησή του).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Δωμάτιο κοριτσιών. Στο μέσο του δωματίου όπως στην τρίτη σκηνή της πρώτης πράξης, βρίσκονται ο ψηλός κι η Αγγέλα, με τα χέρια δεμένα: Ο παπάς έφτασε στο τέλος του μυστηρίου.

ΠΑΠΑΣ: Το αίμα σου θα περάσει από την καρδιά μου, γιατί θα είμαστε ένα μέχρι το τέλος.

ΨΗΛΟΣ: Ναι!... Ναι!... Ακόμη και η φωνή της μοιάζει...

Θεέ μου τί τρεμούλα που έχω... Δεν αντέχω άλλο...

ΠΑΠΑΣ: Είστε αντρόγυνο. Νύφη βγάλε το πέπλο για να σε δει ο γαμπρός. *(Δύο φίλοι τους λύνουν τα χέρια).*

ΨΗΛΟΣ: Κάντε γρήγορα... δεν αντέχω άλλο... *(Η ξανθιά βγάζει το πέπλο. Εμφανίζεται ένα πρόσωπο αρκετά άσχημο: η μύτη είναι μακριά και σουβλερή, το στόμα λεπτό χωρίς ίχνος θηλυκότητας, τα μάτια είναι κρυμμένα κάτω από γαλιά με χοντρούς φακούς, τα φρύδια πυκνά και ενωμένα πάνω από τη μύτη. Όλοι γελούν, εκτός από τον ψηλό).* Όχι!... Αδύνατον!... *(Μένει ακίνητος σαν πέτρα).*

ΓΙΑΤΡΟΣ: *(Τον σηκώνει προς την νύφη).* Μόνο αυτό έχεις να πεις;... Πώς σου φαίνεται η σύζυγος; Ωραία εκλογή δεν κάναμε;...

ΨΗΛΟΣ: *(Ουρλιάζοντας πιάνει από το λαιμό τον πρώτο που βρίσκεται δίπλα του).* Μπάσταρδοι!... Άχρηστοι!... Κοπρόσκυλα!...

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣ: Για κοίτα τον! Ένα τόσο όμορφο κοριτσάκι κι αυτός το αρνείται. Τώρα την παντρεύτηκες και δεν μπορείς να την αφήσεις. Λοιπόν ηρέμησε... Άσε τις σκηνές μπροστά στην νυφούλα και ζήτα συγνώμη...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Φτάνει ψηλέ το βρίσιμο. Θα σου ανεβάσουμε εμείς το ηθικό. Όση ώρα ήσουν λιπόθυμος σου ετοιμά-

σαμε μια έκπληξη. Μάντεψε ποιός είναι ο κύριος...

ΨΗΛΟΣ: *(Πηδώντας προς τα πίσω)*. Αδύνατο!... Δεν μπορεί να είναι αυτός...

ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΣ: Ηρέμησε δεν είναι ο ζαχαροπλάστης αλλά ο...

ΨΗΛΟΣ: Το ξέρω, ο παπάς.

(Όλοι οι φίλοι κοιτάζονται μεταξύ τους).

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μα πώς είναι δυνατόν να το ξέρεις!... Μήπως μας άκουσες ενώ κοιμόσουνα;...

ΨΗΛΟΣ: *(Πλησιάζει και πιάνει τον παπά)*. Είσαι ζωντανός; Μη μου πεις ότι ήρθες για τον γάμο μου;...

ΠΑΠΑΣ: Ναι τέκνο μου... αλλά ηρέμησε και θα τα βρούμε.

ΨΗΛΟΣ: *(Σαν τρελλός)*. Παπά μου είσαι μεγάλος, είσαι δύναμη. *(Του φιλάει τα χέρια)*.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΦΙΛΟΣ: Πάει τρελάθηκε... Ψηλέ ηρέμησε.

ΨΗΛΟΣ: Σκασμός παιδιά... επαναλαμβάνεται το όνειρο... *(Κοιτάζονται μεταξύ τους)*.

ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΣ: Αποτρελλάθηκε τελείως...

ΨΗΛΟΣ: *(Αγκαλιάζει τον παπά)*. Μόνο που αυτή τη φορά το όνειρο είναι πραγματικό. Λοιπόν αφού δεν ονειρεύομαι παιδιά, κι αυτός είναι ο παπάς σύμφωνα με το όνειρό μου, όπου νάναι θα φανεί κι η Αγγέλα...

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ποιός του είπε ότι την λένε Αγγέλα;

ΨΗΛΟΣ: Την λένε Αγγέλα, έτσι;... Εμπρός παπά πάμε να βρούμε την ξανθιά μου και αν είναι όπως στο όνειρο ορκίζομαι ότι δεν θα την αφήσω να φύγει... Τραγουδήστε μαζί μου...

(Βγαίνουν από τη σκηνή τραγουδώντας το «Σφίξε μου τα χέρια»...

ΨΗΛΟΣ: Συγγνώμη αλλά δεν είμαι θυμωμένος μαζί της... Δεν είναι δικός της λάθος που δεν είναι όμορφη... Είμαι θυμωμένος με σας, πουτάνας γιοί... *(Πάει στο βάθος της σκηνής)*. Μα πιά πολύ μ' αυτούς που οργανώνουν τα όνειρα. Θα ήθελα να ξέρω ποιός είναι ο υπεύθυνος!... Ποιός!... ο αρχάγγελος Γαβριήλ;... ο Μιχαήλ;... ο

Ραφαήλ;... Ποιός είναι τέλος πάντων. Για πέστε μου Αρχάγγελοι, αν είναι αλήθεια αυτό που μου λέγανε από μικρό παιδί, ότι δηλαδή ο Θεός σας ανέθεσε αυτή τη δουλειά. Τι σας έφταιξα και τα βάλατε μαζί μου; Θέλετε ν' αρχίσω να βρίζω;... Γιατί αν αρχίσουμε να μην εμπιστευόμαστε τα όνειρα, τότε όλα τελείωσαν... Τι με περάσατε; Φλίπερ που του βάζουμε δεκάρικο και επάνω του ξεθυμαίνουμε!...

ΠΑΠΑΣ: Τι γίνεται παιδιά!... Δεν θα φιλήσει κανείς τη νύφη;

ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΣ: Ναι!... Ναι!... Ας φιλήσουμε τη νύφη... Σειρά πάντως έχει ο ψηλός...

ΞΑΝΘΙΑ: *(Ελευθερώνεται από τον παπά που την κρατάει)*. Φτάνει! Σταματήστε! *(Βγάζει τα γυαλιά, την ψεύτικη μύτη, και τα ψεύτικα φρύδια. Εμφανίζεται το πρόσωπο της όμορφης ξανθιάς που ξέρουμε)*. Αστείο αστείο, αλλά τώρα ο ψηλός έχει δικίο. Δεν είναι τρόπος, αυτός να συμπεριφέρεστε σ' ένα φίλο σας. Θέλετε να τον τρελλάνετε;

ΓΙΑΤΡΟΣ: Για κοίτα που θέλει να μας το χαλάσει τώρα, στο πό ωραίο. Μας κάνει την ηθική τώρα. Και σας το έλεγα: Μην εμπιστευέστε τις πουτάνες.

ΨΗΛΟΣ: *(Βλέποντας το καινούριο πρόσωπο της Αγγέλας αγαλματώνει ξανά)*. Αγγέλα, μήπως ξαναλιποθύμησα; *(Τσιμπιέται)*. Ωχ! Είμαι ξύπνιος, δεν μπορεί. *(Πάει προς το γιατρό και του δίνει μια μπουνιά κάνοντάς τον να πέσει κάτω)*. Αυτό για την πουτάνα που έλεγες!...

ΞΑΝΘΙΑ: Ευχαριστώ!... Πρέπει να τους κάνεις να σε σέβονται. Πάντως, αν και βλάκας, για μένα είσαι καλύτερος απ' αυτούς τους άχρηστους. Συγγνώμη, που πήρα μέρος κι εγώ σ' αυτό το βρωμερό αστείο... Αν το ήξερα πως είσαι τέτοιος δεν θα δεχόμουνα...

ΨΗΛΟΣ: Δηλαδή πώς είμαι;...

ΞΑΝΘΙΑ: Δεν ξέρω τί να πω.. Μου φαίνεται ότι σε γνωρίζω από παλιά.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣ: Ψηλέ, τώρα που είδες πώς είναι στην πραγματικότητα δεν πιστεύω να μας βρίσεις όπως

πρώτα!...

ΨΗΛΟΣ: Θα σταματήσετε επιτέλους ή θα σας πετάξω έξω!... (Στην Ξανθιά). Άκουσε Αγγέλα, δεν μου πάει να ξαναδώ το έργο απ' την αρχή... Ας φτάσουμε στο τέλος πηδώντας όλα τα ενδιαμέσα. Πές μου, ένα ναι ή ένα όχι, να τελειώνουμε.

ΞΑΝΘΙΑ: Ναι!

ΨΗΛΟΣ: Πώς; Δηλαδή δέχεσαι; Παιδιά να παίξουν τα βιολιά!...

(Κάνουν ένα κύκλο μιμούμενοι τσιγγάνους βιολιτζήδες. Ο ρυθμός είναι του «Σφίξε μου γερά τα χέρια». Οι δύο τους ζούνε στο δικό τους κόσμο. Μιλάνε και αγγίζονται σαν να μην υπάρχουν κανείς γύρω τους. Οι φίλοι συνεχίζουν να παίζουν βιολί).

Μια που το ναι μου το είπες χωρίς κανένα δισταγμό πρέπει να επανορθώσω κάτι κουβέντες μου.

(Κοιτώντας προς τα πάνω). Ε! Αρχάγγελοι!... Σας ζητώ συγνώμη για πριν... Έπρεπε να καταλάβω ότι δεν είχατε καμία σχέση με το αστείο... Είπα κι εγώ, πώς είναι δυνατόν να με δουλεύει ένας αρχάγγελος... Αφού δεν παίζετε φλίπερ. Υπήρξα ανόητος, αλλά ήταν τόσο όμορφο το όνειρο... Τι ωραία όνειρα που φτιάχνετε!... Καλύτερα και από τους Αμερικάνους...

ΞΑΝΘΙΑ: (Γλυκά). Ψηλέ άσε την συνομιλία με τους Αρχάγγελους και πές μου τι θα κάνουμε. Δεν μπορούμε να καθήσουμε εδώ όλη τη νύχτα ανάμεσα σ' αυτούς!...

ΨΗΛΟΣ: Σωστά. Ή θα τους πετάξουμε έξω ή θα φύγουμε εμείς. Να πάρουμε το τραίνο και να φύγουμε!... Να φύγουμε!... Από χρήματα πώς πας;...

ΞΑΝΘΙΑ: Κάτι έχω... (Κάνει να πάει προς το κομοδίνο).

ΨΗΛΟΣ: (Κρατώντας την) Όχι!... Άφησέ τα... Έχω το φάκελο. (Ψάχνει το σακάκι του). Τι ανόητος!... Ο φάκελος ήταν στο όνειρο. (Το χέρι του σταματάει ξαφνικά στην εσωτερική τσέπη. Βγάζει το φάκελο, που γεμάτος χιλιάρικο). (Όλοι μένουν άφωνοι).

ΠΡΩΤΟΣ ΦΙΛΟΣ: Μαμά!... Πόσα χιλιάρικο;...

ΨΗΛΟΣ: (Κοιτώντας ψηλά). Αρχάγγελοι ξέρετε ότι τώρα υπερβάλλετε;... Πρώτα με βοηθήστε να τη ξαναβρώ και τώρα με γεμίζετε χιλιάρικο... Όχι!... Δεν μπορώ να δεχτώ.

(Ακόμη κι οι φίλοι του κοιτάζουν άφωνοι το ταβάνι).

ΓΙΑΤΡΟΣ: Δέξου τα βλάκα... Είναι αληθινά...

ΤΡΙΤΟΣ ΦΙΛΟΣ: Ψηλέ να θυμάσαι ότι πάντα ήθελα το καλό σου. Ήμουν πάντα πιστός φίλος σου.

ΟΛΟΙ: (Απλώνοντας τα χέρια). Κι εγώ!... Κι εγώ!...

ΨΗΛΟΣ: Δεν δίνω τίποτα σε κανένα σας. Καλύτερα να τα πετάξω απ' το παράθυρο παρά να τα δώσω σε σας.

(Με τρία πηδήματα φτάνει στο παράθυρο, το ανοίγει και πετάει το φάκελο κάτω).

ΓΙΑΤΡΟΣ: Μα τι έκανες τρελλέ!... Τα πέταξες ακριβώς κάτω στο κανάλι.

ΠΑΠΑΣ: Γρήγορα πάμε κάτω. Ίσως βρούμε κανένα στο δρόμο. (Σπρώχνονται μεταξύ τους προς την έξοδο. Φεύγουν όλοι. Μένουν μόνοι, ο ψηλός με την Αγγέλα).

ΨΗΛΟΣ: Δεν θα πας κάτω μαζί τους;...

ΞΑΝΘΙΑ: Όχι.

ΨΗΛΟΣ: Θέλεις να μείνεις ακόμη μαζί μου!... Τώρα που δεν έχω ούτε φράγκο;...

ΞΑΝΘΙΑ: Πρέπει να ομολογήσω ότι είσαι λίγο τρελλός αλλά αφού σε δέχτηκα πριν όπως ήσουνα... χωρίς λεφτά. (Του δίνει το χέρι της).

ΨΗΛΟΣ: Τότε αφού με δέχεσαι έτσι, ορίστε ξανά τα χρήματα... (Βγάζει το πακέτο από την τσέπη του παντελονιού του).

ΞΑΝΘΙΑ: Μα πώς το έκανες;...

ΨΗΛΟΣ: Είναι ένα κόλπο που μου το μάθανε αυτοί (δείχνει το ταβάνι και λέει).

Αρχάγγελοι είστε οι πρώτοι!... Είστε δύναμη!...

(Παίρνει την Αγγέλα από το χέρι και τρέχουν έξω από την σκηνή).

Μουσική

Αυλαία